

SCÉNÁŘ: OZVĚNY LÁSKY
HUMORISTICKÁ KOMEDIE

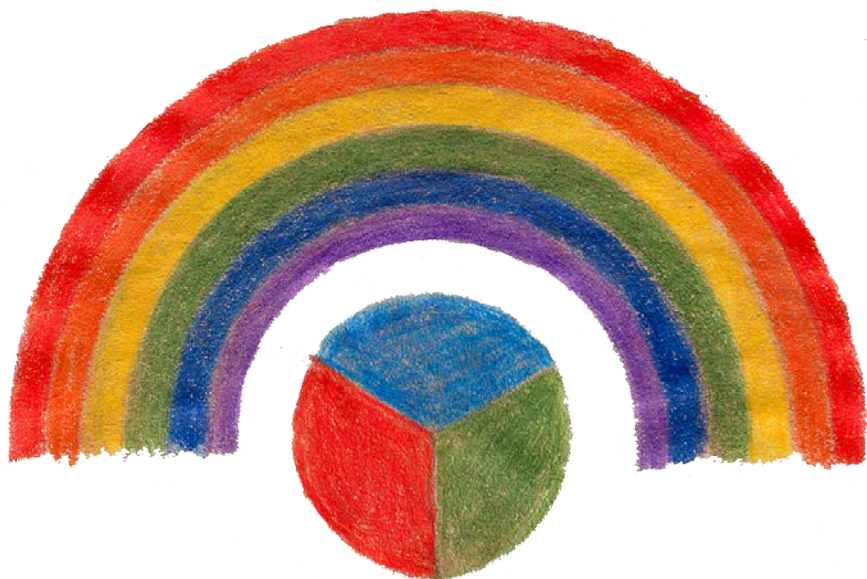
Patrik Silvestr

SCÉNÁŘ: OZVĚNY LÁSKY

Humoristická komedie

Patrik Silvestr

Převedení stejnojmenného humoristického románu do scénáře

Edice pro podporu poznání v oblasti humánních věd

Dokončeno 2009 – Copyright 2012

Všechna práva vyhrazena

EDICE PRO PODPORU POZNÁNÍ V OBLASTI HUMÁNNÍCH VĚD
1. řada

Patrik Silvestr
SCÉNÁŘ: OZVĚNY LÁSKY
Humoristická komedie

www.patriksilvestr.cz

Patrik Silvestr je pseudonymem Vlastimila Vráblika

Vydal ELTISK, vydavatelství a nakladatelství
Mariánské náměstí 63, 688 01 Uherský Brod
www.eltisk.cz
vydavatelstvi@eltisk.cz

Sazba a tisk ELTISK s.r.o. Uherský Brod

Ilustrace a úprava obalu, ilustrace úvodní stránky Andrea Dudková

Vydáno v roce 2015
Vydání druhé

Všechna práva vyhrazena. Tato kniha a ani její části nesmí být rozmnožována tiskem, fotokopíemi, počítačovými datovými soubory, ani jiným způsobem bez předchozího svolení autora.

ISBN 978-80-904705-4-5

OBSAH

Úvod	5
Postavy	7
Dějství I.	9
Dějství II.	26
Dějství III.	80
Popisy k jednotlivým titulům edice.	110

Úvod

Toto dílo vzniklo podle stejnojmenného románu, který byl převeden do základní formy scénáře podle normy Hollywoodu. Pouze osoby nejsou uváděny uprostřed, nýbrž na levém okraji, jak je tomu u dramatu. Scénář můžeme tedy číst jako drama. Zatímco román má hodně „odboček“, musí se scénář ubírat stále stejnou cestou, přičemž by se hlavní postava měla vyskytovat téměř ve všech scénách. Jádrem tohoto díla jsou však dvě hlavní postavy, i když první se nachází více v popředí, později se tato dvojice rozšíří o třetí. Toto trio vystupuje v kontextu děje buď společně, ve dvojicích, nebo i od sebe odděleně. V této formě kinematografie se setkáváme se srovnatelnou strukturou jako u dramatu o třech jednáních: situací – konfrontací – rozřešením (u komedie).

Scénář má všechno popisovat jednoduše a věcně, bez emocí, citových doteků a dalších přísad jazykových prostředků, což by následující obsah měl splňovat. Obrazová verze a herecké umění tento požadovaný „deficit“ scénáře kompenzují. – Někdy je nutné se nepatrně odklonit od struktury literární předlohy. Nové kreativní prvky jsou často rovněž žádoucí. Neměly by však bez souhlasu autora zasahovat hlouběji do jádra původního díla.

Při četbě scénáře se děj vybavuje ve vědomí čtenáře podobně, jakoby se jednalo o obrazovou verzi. Střídání míst děje je možné pozorovat od dob Shakespeara i v dramatu, jedná se o filmovou techniku, ale ve scénáři je to snadnější pro vnímání. Máme v sobě totiž daleko bohatší zkušenost s filmem než s dramatem. To posiluje sugestivní účinek. Možná, že právě proto má scénář své oddané čtenáře.

Naznačím následně ve skromném náčrtu obsah tohoto scénáře. Po obsazení Československa armádami Varšavské smlouvy v roce 1968 autor odchází se svým neodlučitelným kamarádem Davidem, za jistých okolností do Západního Německa, aby mohli žít ve svobodě, kterou poznali před 21. srpnem. David je křesťanem, Patrik ateistou. Do jejich kruhu známých se přidruží nějaké další osoby, především Věna. Prochází exilem různými situacemi, kde nahlédneme přes humoristické brýle do úzkostí, do citů, tužeb, problémů, snah, úspěchů a neúspěchů těchto emigrantů. Časové rozpětí obsahuje přes dvacet let, to je od ztráty svobody jejich staré vlasti vojenskou okupací po její znovunabytí Sametovou revolucí. Z obsahu pozvolna vysvitá, že člověk, společnost a lidstvo potřebuje svobodu, především ale lásku, jejíž pramen

nachází hlavní postava jako ateista a znalec lidské duše po neustálém skrytém vědeckém bádání nakonec ve svobodném spojení člověka s Bohem. Tento scénář, v němž dochází k propojení exilu s vlastí, je možno číst jako hledání smyslu života a lásky v duchu humoru, ale i jako humoristickou satiru na porážku komunismu a Zla. Právě v tomto bodě lidstvo bohužel neustále selhává.

Zvolil jsem pro úvodní stránku symbolický vstup do tohoto díla. Trojúhelníky v kruhu symbolizují dle mé sekundární interpretace jednotlivé složky duše člověka: červená zastupuje nevědomí, zelená podvědomí a modrá vědomí jako barva aktivity konkrétně v tomto díle. Vědomí zde tedy hraje první hlavní úlohu. Při sloučení těchto tří základních barev vzniká barva bílá, která vyjadřuje jednotu lidské duše. Duha je primárním pozitivním symbolem nevědomí dobré budoucnosti člověka, kterou tímto symbolickým aktem přeji jak čtenáři tohoto díla, tak i všeobecně člověku, jemuž by z obsahu této práce mohlo vyplýnout i nějaké dobro.

POSTAVY

PATRIK	KNĚZ
PANÍ	ŠÉF 2x
PRŮVODČÍ	PEPA
MLUVČÍ	POSLANEC 1
PÁN	POSLANEC 2
STAŘEC	EXEKUTOR
PŘEDSEDA	DOZORCE 1
HOSPODSKÝ	MATKA TEREZA
BLONDÝNY	PLUKOVNÍK
DAVID	BARNABÁŠ
MATKA	ÚŘEDNICE
ÚŘEDNÍK	PIONÝRKY
DVOJČATA	KATKA
LÉKAŘ	BABIČKA
VÉNA	OTEC
DĚKAN	STUDENTKA
DAVIDOVA HOLKA	POSTAVA
MLADÝ MUŽ	MUŽI
PROSTITUTKA	BÁSNÍK
POLICISTKA	HAVEL
POLICISTA	KUKAČKA
POLICISTA ŠÉF	BRATR
HRDINA	PRODAVAČKA
VETERÁN	ROZVĚDČÍK
VEDOUCÍ HRDINŮ A PŘÁTEL	PROFESOROVÁ
DIVÁK	EMILKA
INSTRUKTOR	SERŽANTKA
PATRIKŮV PROFESOR	PILOTI
PROFESOR 1	PRACOVNÍK
PROFESOR 2	ŽENA
PROFESOR 3	SVATEBNÍ OTEC
PROFESOR 4	FARÁŘ
POSLUCHAČ	SOUDECE
POSLUCHAČ 2	OBŽALOVANÝ
KAPITÁN	PROTOKOLANTKA
DOKTORAND	PŘEDSEDKYNĚ
KANCLÉŘ	ZAMĚSTNANEC
MATURANTKA	

DĚJSTVÍ I.

Celkový pohled na Bodamské jezero. – Do přístavu vjíždí výletní loď.

EXTER. – LOĎ – DEN

PATRIK stojí na palubě, pohlédne nervózně na hodinky, pak na oblohu, kde se rozpíná duha. Vystoupí z lodě a jde rychlým krokem dál.

INTER. – VLAK – DEN

Patrik sedí v posledním vagóně spolu s 25 cestujícími. STROJVŮDCE ohlašuje: Cestující do Stuttgartu: Vystupte na příští stanici! Čeká tam na vás vlak.

PATRIK: Kam, paní, v tento krásný jarní den cestujete?

PANÍ: Na dovolenou s odletem ze Stuttgartu. A co vy?

PATRIK: Vracím se z výletu. Chtěl jsem se kochat krásou krajiny jihozápadního Německa. Auto jsem nechal ve Stuttgartě a na Bodamské jezero jsem se vydal vlakem.

PANÍ: Máme zpoždění.

PATRIK: Zrovna, když tak spěchám. Ve Stuttgartě mám důležité setkání.

Do vagonu vstupuje PRŮVODČÍ, věrná to podoba komika Vlasty Buriana a to jak zevnějškem tak i vystupováním. Před oknem se sehne a přiloží levou ruku k čelu:

PRŮVODČÍ: Tam na čtvrté koleji stojí váš vlak.

PATRIK: Já ale žádný vlak nevidím.

PRŮVODČÍ: Já taky ne. – Já jsem si to hned myslel. Určitě v tom má prsty slavný kouzelník David Copperfield. Včera nechal v televizi zmizet celý vlak. – Vystupujeme, dámy a pánové.

EXTER. – NÁSTUPIŠTĚ – DEN

PANÍ: Tamhle vpravo je reklamní plakát Německé dráhy, který oznamuje: Auto stojí, vlak jede.

Patrik pohlédne do dálky:

PATRIK: Ano, auto stojí a vlak jede. – Jenže bez nás.

PANÍ: Vidíte támhle na obloze tu duhu? Zajímavý úkaz, že jo? Co to znamená?

PATRIK: Přírodní věda má své vysvětlení, humánní své. Duha je symbolem změny aktuální situace k lepšímu.

PRŮVODČÍ: *(vykřikne)* Můj vlak? Kde je můj vlak. *(přikládá si mobil k uchu)*

PATRIK: Náš průvodčí je taky kouzelníkem.

PANÍ: Proč myslíte?

PATRIK: Právě vykouznil nový vlak, Transalpský Expres.

PANÍ: Ten tu ale nestaví.

PATRIK: Dnes určitě ano.

Rychlík vjíždí do stanice a zastavuje. Cestující nastupují.

INTER. – VLAK – DEN

Patrik sedí vedle paní s ostatními cestujícími do Stuttgartu ve vagóně. Držení těla a výraz tváře vyjadřují velkou hrdost a spokojenost. Krajina plyne za oknem. Vlak vjíždí do nádraží ve Stuttgartě.

PATRIK: Máme minimální zpoždění. Hodně štěstí v životě.

PANÍ: Vám taky.

Patrik opouští nádražní budovu a pokračuje v chůzi městem.

INTER. – MÍSTNOST – VEČER

Kolem kulatého stolu stojí zástupci všech ras a náboženství. Je mezi nimi i Australan. Všichni tisknou svou svatou knihu k prsům.

PATRIK: *(vstupuje)* Dobrý večer, pánové!

MLUVČÍ: Dobrý večer, bratře! Už na vás všichni netrpělivě čekáme. – Tak to je Patrik Silvestr. Pochází z bývalého Československa. Byl dříve atheistou. Doplňili jsme si s ním naše řady.

PATRIK: *(monolog)* Co to má znamenat. Kam jsem se to jenom dostal?

MLUVČÍ: *(pomalu a důrazně)* Nechceme déle nečinně přihlížet, jak mnozí lotři na tomto společném světě šlapou po pravdě, spravedlnosti, svobodě, životě a lásce. Náš pohled je zaměřen zpět do minulosti, kde chceme vytrhávat kořeny Zla, aby nemohly opět vzklíčit. – Šlo se nás zde sedm, sedm Statečných. Naše zbraň je slovo, které bylo už na počátku světa, s nímž zahájíme tažení proti drzosti Zla a jeho odporným pachatelům.

PATRIK: *(monolog)* Co si to kdesi tento splašený idealista na nás jenom vymýšlí?

MLUVČÍ: Všichni zde známe i cizí jazyky, které necitujeme a nevnímáme jako cizí. Proto bude každý z nás psát ve své mateřštině.

PATRIK: Já se ale pro tuto práci slova vůbec nehodím. Ve škole mě před jistým propadnutím z českého jazyka zachránila jenom gramatika.

MLUVČÍ: Zde neplatí žádné výmluvy. Základem našeho boje jsou naše svaté knihy, které člověku dávají v jeho zbloudění orientaci jako kompas a které budeme v naší vzpourě lásky konzultovat.

PATRIK: Promiňte, bratře, ateismus ale žádnou svatou knihu nemá.

MLUVČÍ: *(pohodí mu Bibli)* Tak tady ji máte. Bibli.

PATRIK: S knihou se nehází.

MLUVČÍ: To je mi známo. Chtěl jsem vám pouze demonstrovat, co je literatura. Faktem je, že jste tu knihu chytil. To je základní význam – Literatura je však daleko bohatší ve významu. Tím, že jste knihu chytil, jste vyjádřil, že jste šikovný a obratný, že kniha je u vás v dobrých rukou. Literatura je symbolem života.

PATRIK: *(monolog)* Jenom aby měl pravdu. Doufám, že brzy přestane.

MLUVČÍ: Mějte na paměti skutečnost, že všichni jsme uprchli před nějakou státní nebo protistátní lumpárnou z naší vlasti. Nyní se natrvalo rozcházíme. Neztraťte svou svatou knihu. Jinak byste nemohli psát.

Patrik odchází, prochází ulicí a sestupuje po schodech do stanice podzemní dráhy. Ve stanici se nachází mnoho cestujících různých národností, kteří se vrací z jarní pivní slavnosti.

INTER. – PODZEMNÍ STANICE – VEČER

PATRIK: *(monolog)* Tak. Teď tu knihu odložím, někdo si ji vezme a nemusím psát.

Odkládá Bibli na lavičku. Předstírá, že ji nehlídá. Po otočení je zklamán, protože Bible stále leží na svém místě.

PATRIK: *(monolog)* Tak, teď tu návnadu trochu podmažeme.

Klade pod ni deštník. Pak si píská. Po chvíli se ohlédne.

PATRIK: *(vykřikne)* Můj deštník! Kde se poděl můj deštník?

PÁN: *(vypadá velmi smutně)* Nediňte se, pane! Nejsme na Sahaře. Nad námi ve městě lijí jako z konve a ne každý má u sebe deštník.

Patrik bere Bibli a pronese sám pro sebe:

PATRIK: Proč bych měl něco psát, když stejně nikdo nečte.

Patrik nastupuje do městské dráhy.

INTER. – DOMA – VEČER

Patrik si osuňuje hlavu ručníkem:

PATRIK: *(monolog)* To byla ale sprcha. Shůry.

Patrik se oblékne do pyžama a ulehne. Usíná. Ve snu se mu zjevuje STAŘEC v dlouhém rouchu, s dlouhými šedivými vlasy a vousy:

STAŘEC: Já vím, že jsi nerozhodný, že potřebuješ moji radu. Nevíš, zda máš psát nebo ne.

PATRIK: Co mi tedy radíš? Rád tě poslechnu, moudrý pane.

STAŘEC: Neváhej a piš! Spolehni se na svou duši. Probuď své kreativní nevědomí. V něm je uložena celá minulost. Vlož do svého díla lásku. Ta ho zpříjemní. Sexualitu. Ta ho ochutí. A humor. Ten ho osvěží.

PATRIK: Kdo jsi, moudrý pane?

STAŘEC: Já jsem Archetyp.

PATRIK: Zajímavé jméno, musím říct. A odkud přicházíš?

STAŘEC: Pocházím z tvého nevědomí, kam se nyní vracím do své ložnice ke spánku. Budeš-li mne potřebovat, opět se vrátím, abych ti poradil. Už jsem ti jednou v tvém životě řekl: „Rozhodni se konečně!“

PATRIK: Děkuji ti, moudrý pane, a dobrou noc!

STAŘEC: Ano. Podívej se za sebe a piš!

Stařec mizí v dálce a mlze.

Patrik se probouzí, otvírá šuplík u nočního stolku, vytáhne psací blok, propisku, obléká si župan, sedá si ke stolu a dává se do psaní:

PATRIK: *(monolog)* Psal se rok 1967, bylo to období Dubčekova Socialismu s lidskou tváří, které se už nacházelo v pokročilém stádiu, když jsme jednoho pozdního letního večera seděli s mým kamarádem DAVIDEM v hospodě naší rodné vesnice.

INTER. – HOSPODA – VEČER

HOSPODSKÝ stojí za pultem. Je to místní hromotluk. Hospoda je plná chlapů. Švihne před sebou utěrkou na nádobí:

HOSPODSKÝ: Všichni ven! Bude se zavírat! Za pět minut začnu vyhazovat!

Hosté vstávají, ohlíží se a vytráčí.

PATRIK: Na zdraví, Davide!

DAVID: Hlášení našeho hospodského jsme ještě nikdy nepřeslechli. – Na zdraví!

PATRIK: Vyklopýtáme vždy jako poslední, než nás stihne uchopit za krk a bez pardonu vyhodit.

DAVID: Jsme ve výhodě. Máme švýcarské hodinky.

Hospodský pohlíží na jeho poslední hosty a hladí si přitom proti sobě dlaně. Patrik s Davidem odchází.

EXTER. – PŘED HOSPODOU – VEČER

Patrik a David spatří na opačné straně vozovky osobní automobil, Volkswagen Brouk, se západoněmeckou značkou a dvěma BLONDÝNAMI, dvojčaty. Děvčata se předklání z okraje silnice směrem k nim a volají je máváním k sobě:

BLONDÝNÝ: Máme problém.

PATRIK: Hned jej vyřešíme.

Patrik s Davidem odmontují pravé zadní kolo a utíkají s ním domů. Za rohem však spatří stejný vůz rovněž se západoněmeckou značkou:

PATRIK: Výborně! Nemusíme lepit. Jenom vyměníme.

DAVID: To já nemohu. Na mne se dívá Bůh.

PATRIK: Dej to sem! Na mne se nikdo ne dívá. Já jsem ateista.

Patrik se rozhlédne kolem sebe a odmontuje kolo. David u toho klečí se sepnutýma rukama.

Oba s novým kolem utíkají zpět. Namontují kolo.

BLONDÝNÝ: Jste šikovní, hoši. Budeme si dopisovat. Vyberte si nás!

Patrik a David vykulí udiveně oči a nadzvednou bezradně paže.

BLONDÝNÝ: Dobře. Tak vám pomůžeme.

Blondýnky si vybírají do kříže, což Patrika a Davida totálně zmátne, jak zjevuje jejich mimika. Blondýnky jim dají své jmenovky, vklouznou do auta a odjíždí mávajíc na rozloučenou.

INTER. – DOMA – DEN

U Patrika.

DAVID: Holky ze Stuttgartu nám posílají čokoládu.

PATRIK: Je rozlámaná na kousíčky. Rozvědka pracuje postaru.

INTER. – DOMA – DEN

Patrik za svým psacím stolem v županu:

PATRIK: David se stal dle nařízení komunistů zahradníkem, a já pastýřem oveček. Jazykovým znalostem ale vděčím jedné tragické události v Jednotném zemědělském družstvu „Vstříc Komunismu“. Traktor tam přejel maminku od pěti štěňátek, čistokrevnou ovčačku. Zůstali po ní dva kluci a tři holky.

RETROSPEKTIVA

EXTER. – PASTVINA – DEN

Patrik drží štěňata v náruči:

PATRIK: Kluky jsem obdržel já, vyrůstali v mé náruči, dal jsem jim jména Barošek a Broček, a když povyrostli, odebrali mi práci a tak jsem se mohl věnovat cizím jazykům.

Patrik leží v trávě, po pravé a levé ruce má učebnice:

PATRIK: Der, die das, psí ocas. – Eins, zwei, drei, vier, fünf – one, two, three, four, five.

Patrik pohlédne na své pejsky, jak udržují pilně celé stádo při sobě:

PATRIK: (*monolog*) Tito čtyřnozí pracanti mají právo na kariéru.

Bere si list papíru a píše. Pak vstane, přivolá pejsky a spěchá s nimi do kanceláře PŘESEDY jednotného zemědělského družstva.

INTER. – KANCELÁŘ – DEN

PŘESEDA: Co tě, Patriku, ke mně vede?

- PATRIK:** Chci podat žádost.
- PŘEDSEDA:** Dej to sem! – *(čte)* Žádost o přijetí Baroška a Bročka do kolektivu Hrdinů socialistické práce. Odůvodnění: Barošek a Broček jsou jediní spolupracovníci, kterým dělá práce v jednotném zemědělském družstvu „Rozkvět socialismu“ opravdu radost. Žadatel: Patrik Silvestr, absolvent Odborného zemědělského učiliště Vladimira Iljiče Lenina.
- PATRIK:** Ano, tak je to.
- PŘEDSEDA:** Patriku, musím ti bohužel říct, že z tvé žádosti nic nebude. Já jsem byl komunistickým režimem odsouzen na 25 let vězení, ani nevím proč. Odseděl jsem si patnáct v uranových dolech v Jáchymově. Kdybychom udělali z tvých pejsků Baroška a Bročka Hrdiny socialistické práce, tak by mi to komunisté vyložili jako sabotáž, a to by znamenalo dalších 10 let vězení.
- PATRIK:** To je opravdu na pováženou.
- PŘEDSEDA:** Ti pejsci mají vrozené nadšení pro práci. Oni za nic nemohou.

Pejscí, kteří mu vsedě pozorně naslouchali, předsedovi všechno štěknutím odsouhlasí, vstanou a loučí se při odchodu vrtěním ocasu.

KONEC RETROSPEKTIVY

INTER. – DOMA – DEN

Patrik za svým psacím stolem v županu:

PATRIK: Pak ale přišel 21. srpen 1968, okupace Československa armádami Varšavské smlouvy.

David doběhne:

DAVID: Silnice jsou plné ruských tanků a nákladních aut. Je to v háji. Všechno je ztracené.

- PATRIK:** Svět to odsoudí.
- DAVID:** Co teď?
- PATRIK:** Musíme rychle jednat. Svobodu, kterou jsme za Dubčeka získali, jsme právě ztratili. Půjdeme ji hledat na Západ.
- DAVID:** Jsme branci. Třeba budeme vyzváni k obraně vlasti.
- PATRIK:** Pokud ano, tak zůstaneme a budeme bojovat jako lvi. Pokud ne, tak jdeme na Západ. – Tady je můj cestovní pas. Požádej naše holky ve Stuttgartě o pozvání. Až bude všechno vyřízené, tak mi jej vrať.

EXTER. – PŘED HOSPODOU – DEN

Po silnici jedou ruské tanky. Vojáci stojí za kulometry. Chlapi jim hrozí pěstmi. Hromotluk hospodský švihne utěrkou na nádobí:

HOSPODSKÝ: Všichni ven! Přijde den, kdy začnu vyhazovat.

INTER. – DOMA – DEN

Patrik si přinese starý kufr a balí:

PATRIK: Balení se nenechává na poslední chvíli.

David přiběhne. Podává Patrikovi pas:

DAVID: Všechno je vyřízené.

PATRIK: To ale trvalo. Už máme zimu. Připrav toho tvého Wartburga. Zítřka v noci odjíždíme.

INTER. – DOMA – NOC

Jsou dvě hodiny ráno. Patrik i David podávají ruku svým rozespalým rodičům v posteli. Nasedají do auta a odjíždí. Padající sníh zasypává stopu kol auta.

EXTER. – HRANICE – DEN

Českoslovenští vojáci se samopaly na zádech jim po nahlédnutí do pasu otevírají závoru. Vjíždí do vzhledného okolí bavorské krajiny.

EXTER. – PŘED DOMEM – DEN

Obejmou se s děvčaty a vnáší svá skromná zavazadla dovnitř. Děvčata jsou vesele naladěna.

MATKA: Pojdte dále. Děvčata se na vás moc těší.

PATRIK: Děkujeme.

Patrik a David předávají malé dárečky.

MATKA: Jste v zemi Bosche, Porsche a Mercedesu.

DAVID: Tady se myslí a pracuje.

MATKA: Ano, naprosto všude. Někteří státní úředníci musí sníst každé ráno dvě housky.

DAVID: Proč?

MATKA: Aby pracoval alespoň žaludek.

DAVID: V Československu by jim přestal pracovat i žaludek.

MATKA: Jak to?

DAVID: Tam housky neexistují.

PATRIK: Kde jsou v této vaší rodině muži?

MATKA: Nejsou. Manžel si ve válce podlomil zdraví a krátce poté zemřel. Můj bratr – byli jsme dvojčata – padl u Stalingu gradu. – Zemřel, aby mohly všechny národy žít.

Matka sklání hlavu ve smutku.

PATRIK: Rozumím. Velké hodnoty vyžadují velké oběti.

MATKA: Ano, tak je to. – Připravila jsem vám švábské jídlo: Uzené žebírko, Špece a kyselé zelí. Děvčata vás obslouží. Zítra vás doprovodí na úřad a ukážou vám Stuttgart.

Všichni jedí.

INTER. – ÚŘAD – DEN

ÚŘEDNÍK podává Patrikovi a Davidovi pasy.

ÚŘEDNÍK: Tady vás žádný ruský tank nepřejede.

EXTER. – TELEVIZNÍ VĚŽ – DEN

DVOJČATA: Odsud je výhled na celé město. Po válce leželo v troskách – díky Hitlerovu zločinu. Ty byly vyvezeny na jedno místo. Jedeme se tam podívat.

Jedou zalesněným pahorkem k vrcholu, kde se nachází obrovský dřevěný kříž.

EXTER. – PAHOREK – DEN

Všichni pokleknou:

DAVID: Skláníme se před válečnými oběťmi tohoto krásného města a všemi oběťmi války na obou stranách. – Bože, proměň jejich utrpení v radost a pojmi je do své milující náruče.

Všichni vstanou.

EXTER. – VÁNOČNÍ TRH – VEČER

Patrik, David a děvčata dvojčata prochází vánočním trhem od Zámeckého náměstí před radnici. Tam zasedají ke stolu. Děvčata přináší svařené víno. Popíjí. Nebe je jasné a poseté hvězdičkami. Milenci se tisknou k sobě.

PATRIK: Miluji tě.
DĚVČE: Já tě taky miluji.

Padne první polibek.

INTER. – APARTMÁ – DEN

Patrik a David jsou rozrušení:

PATRIK: Co budeme s našim povoláním navzdory povolení k práci jenom dělat?
DAVID: Lopatu nám i tady nikdo neveme.
PATRIK: Ani nevíš, jak po ní toužím. Lopata nám dá jistotu.
DAVID: Ano. Určitě nás uklidní.

EXTER. – ULICE – DEN

Patrik a David prochází ulicí městečka, kde jsou ubytováni. Najednou stojí před obchodem s lopatami a dalším nářadím pro dvě ruce. Vstupují dovnitř. Ohmatávají s láskou ruční nářadí.

Patrik drží lopatu a David krumpáč. Hodnotí:

PATRIK: Lehká jako pírkó. Moje největší přítelkyně na světě.
DAVID: Muší váha. Už se těším do práce.

INTER. – APARTMÁ – DEN

Zvoní telefon:

DVOJČATA: Máme pro vás práci v jednom koncernu. Potřebují někoho do laboratoře a mazače strojů. Zítra začínáte.

INTER. – LABORATOŘ – DEN

David má na sobě bílý plášť, Patrik kombinézu:

- PATRIK:** Co děláš? Vypadáš jako doktor.
- DAVID:** Analyzuji slitiny fyzikální cestou. A ty?
- PATRIK:** Mažu stroje, aby výroba hladce běžela.

EXTER. – ZAHRADY – DEN

Patrik a David se ubírají silničkou vedoucí zahradami. Překonají plot a vylezou na třešeň, kde si libují:

- PATRIK:** Je to tu bezvadné. Jako v naší staré vlasti.
- Vtom se pod nimi ulomí větev a padají dolů. Majitel odemká branku zahrady.*

INTER. – NEMOCNICE – DEN

Patrik a David leží v posteli, každý s jednou nohou ovázanou. LÉKAŘ vysvětluje:

- LÉKAŘ:** Máte oba stejné zranění. Dali jsme to do pořádku. Brzy vás propustíme. Budete ale chvíli kulhat.
- PATRIK:** To nevadí.

INTER. – SÁL – DEN

Patrik, David a VÉNA stojí uprostřed sálu. Naproti nim sedí tři děvčata, dvě starší dvojčata, uprostřed jejich mladší sestra. Patrik s Davidem pozdraví Věnu: Ahoj Věno!

- VÉNA:** Nazdar hoši! *(vysvětluje)* Už rok chodím s onou holkou. Její starší sestry jsou nám ale stále v patách. Zatím se mi nepodařilo ji ani jednou něžně pohladit. Potřebuji vaši pomoc. Musíte obsadit pravé i levé křídlo.

- DAVID:** Odkud ty holky pochází?
- VÉNA:** Z Itálie.
- PATRIK:** My jsme kluci z vesnice. My nevíme, jak se to s děvčaty dělá.
- VÉNA:** Je to velmi jednoduché. Tady je malá abeceda pro pohlavní analfabety: Milenec a milenka se k sobě přitisknou. Když milence nohy zeslábnou, tak si lehne, (*Véna se naklání dozadu, pak pokračuje*) milenec se k ní sehne (*Véna se silně předklání a dodává*) a po chvíli se rozvine plodná spolupráce.

Patrik a David pohybují dynamicky oběma rukama proti sobě. Véna je opravuje:

- VÉNA:** To je špatně: Takhle: (*Véna pohybuje proti sobě rukama vertikálně*)

Patrik a David svěsí obě ruce. Véna pokračuje:

- VÉNA:** Ovšem, je-li úplně po všem, milenec vstane a odejde domů. Pokud je některá z jeho noh kratší jako u vás, tak odkulhá. (*Véna odkulhává*)

- PATRIK:** No a! Když odkulhá, tak zase přikulhá.

Patrik s Davidem obkulhávají ona tři děvčata. Když jim zamávají od hlavy rukou na způsob Mr. Beana, tak děvčata vstanou, dvojčata vezmou svou mladší sestru za ruku a s chichotáním utíkají pryč. Véna nadává:

- VÉNA:** Vy dřeváci. Vy neumíte nic.

- DAVID:** My umíme všechno.

David zatočí zásnubním prstýnkem. Vchází Davidova a Patrikova holka. Davidova holka se dotýká jeho špičky nosu:

- DAVIDOVA HOLKA:** Kočička má ráda svého medvídku.

David se dotýká špičky nosu své holky:

- DAVID:** A medvídek má rád svoji kočičku.

Patrik a David odchází se svými holkami.

VÉNA: Kam spěcháte?

PATRIK: Jdeme je něžně pohladit.

Véna spatří na židli svou lásku, která mu slibně mává. Véna říká sám pro sebe:

VÉNA: Její tělesná stráž je pryč. Ta venkovská kulhavá nemehla ji zapudila. Výborně! – Jak je to rychle s tou plodnou spoluprací?

Véna nejdříve pohybuje vertikálně rukama pravou nahoře, pak ji zamění levou a poté přejde do horizontálního pohybu. Přitom hlasitě rozjímá:

VÉNA: Tak? – Nebo tak? – A nebo že by tak? Já už taky sám vůbec nic nevím. Ti dva hlupáci mě úplně popletli.

Véna pohlédne směrem ke své lásce a spatří její tělesnou stráž po jejích bocích. Tělesná stráž se jako vždy hezky usmívá. Véna se překvapením ulekne.

INTER. – KOSTEL – DEN

V kostele se nachází Patrik, David, Pan DĚKAN, PEPA, BARNABÁŠ a uprchlík VETERÁN z 48. roku.

DĚKAN: Milí krajané, přišel jsem za vámi z Říma, aby jste si uvědomovali, že nejste v exilu sami, ale že s vámi odešel i váš Bůh. Koho jsi mi, Davide, prozatím přivedl?

DAVID: Tady mého kamaráda Patrika a Věnu, vpravo uprchlíka po komunistickém převratu z roku 1948, dále Barnabáše, který slaví neustále své vítězství nad komunismem tím, že nepracuje. V komunismu musí každý povinně pracovat. A nakonec tu mám Pepu. Pepa je bývalý strážce věčného světla v Chrámě svatého Mikuláše v Praze. Utekl dříve, než ho komunisté za to zavřeli. Pepa je doktorem pro jadernou fyziku. Jeho požadavek zní: Zničme všechny atomové zbraně dříve,

než ony zničí nás. Všechny peníze, které vydělá, věnuje
těm nejubožejším na tomto světě.

PATRIK: Má velkou budoucnost.

Děkan ukazuje palcem vzhůru:

DĚKAN: U Boha. – Doufám, že naše česká farnost vzklíčí
a vzroste jako hořčičné semínko.

VÉNA: Patrik a David se brzy ožení s Němkami a hned nás
ubude.

DĚKAN: Člověk míní, Pánbůh mění.

PATRIK: U mne to neplatí.

Pan děkan pohlédne tázavě na Davida.

DAVID: Patrik je atheista.

Pan děkan svraští čelo.

DĚJSTVÍ II.

David přiběhne za Patrikem celý rozrušený:

DAVID: Stala se hrozná věc. Moje holka se zabila v autě. Ne-zvládla levotočivou zatáčku a narazila do stromu.

PATRIK: To nemyslíš vážně.

Patrik se uchopí za hlavu.

EXTER. – HŘBITOV – DEN

Přítomen je mimo Davida a Patrika i Věna. Rakev je zasypaná věnci, po jejich odstranění pak spouštěna do hrobu. Patrik, který stojí mezi svou holkou a její matkou, hlasitě přemýšlí:

PATRIK: Odchází navždy a už se nikdy nevrátí. Kam odchází? Do světla věčného života, jak věří křesťané, nebo do tmy věčné smrti, jak se domníváme my atheisté? – To je otázka.

Všichni se rozloučí hrstkou hlíny a odchází. Patrik podává ruku své holce. Něco jí neslyšitelně sděluje. Ona chápavě přikyvuje. Podávají si navzájem ruku a pohladí se přes obličej. – Cestou ze hřbitova Patrik Davidovi oznamuje:

PATRIK: Právě jsem se s mojí holkou v přátelství rozešel. My jsme jako kamarádi nerozlučitelní. Ve dvou se to lépe táhne.

INTER. – DOMA – DEN

David podává Patrikovi české noviny.

DAVID: Už se to na nás sype. Na hlavním nádraží jsem koupil československé noviny.

- PATRIK:** Dej mi je. – Ano, naše jména: Patrik Silvestr a jeho kamarád David. (*kroutí údivem hlavou*) – Zajímavé, opravdu zajímavé, jenže samá lež. – Spolupracujeme se západoněmeckou, anglickou a americkou rozvědkou, jsme významní poradci nepřátel Socialismu a zrádci Československé socialistické republiky. Stali jsme se pomocníky v boji proti vlastnímu lidu.
- DAVID:** Víš, Patriku! Když mého pána a Boha Ježíše Krista někdo v zajetí udeřil do tváře, tak se ohradil: Proč mě biješ? Toto „Proč?“ vyslovil za všechny nevinné oběti násilí a Zla. Podle tohoto příkladu budeme bojovat slovem za pravdu, svobodu a Dobro. Byli jsme k tomu vyzváni samotným Zlem.
- PATRIK:** Tímto „Proč?“ musíš probodnout i komunistickou lživou propagandu: „Proč lžete?“ ptají se Patrik a David.
- DAVID:** Hned to napíši a odešlu normální poštou, aby to nezažřela kontrarozvědka.

INTER. – DOMA – DEN

Patrik, David a Věna leží v pokoji na postelích:

- PATRIK:** Cítím se bídně. Kdyby se můj zármutek proměnil v slzy, tak by z mých očí pramenila mohutná řeka.
- DAVID:** I mou duši plní smutek, který se mění v bolest.
- VÉNA:** Mne svírá podivný pocit úzkosti.
- PATRIK:** Musíme se z toho, hoši, dostat, než nás pohltní hluboká deprese.
- VÉNA:** Přemůžeme ji radostí. Jedme do města si zatančit.
- DAVID:** My ale kulháme.
- VÉNA:** To neva. Když smícháte kulhání s trsáním, vznikne výborný koktejl.

EXTER. – ULICE – VEČER

Patrik, David a Věna kráčí ulicí a potkávají jednoho MLADÉHO MUŽE.

PATRIK: Promiňte, prosím –

DAVID: jsme smutní, velmi smutní –

VĚNA: a hledáme místo, kde bychom se mohli radovat.

MLADÝ MUŽ: Kde byste se mohli radovat?

VŠICHNI TŘI: Ano.

MLADÝ MUŽ: Jděte do Tříbarevného domu, to je domu radosti.

Mladý muž jim vysvětluje cestu posunkly: Doprava, doleva, doprava, doleva, nahoru a dolů, doprava, doleva atd., až se u toho jakoby roztančili. Pak utíkají dál, Věna napřed, protože nekulhá a za ním kulhavým během Patrik s Davidem. Vpadnou do Tříbarevného domu a spěchají do prvního poschodí. Mezi dveřmi stojí děvčata, lehce oděna ve spodním prádle. Dav mužů prochází chodbou.

INTER. – DŮM RADOSTI – VEČER

Věna obdrží od jedné mladé PROSTITUTKY nabídku se slevou:

PROSTITUTKA: Ty, pojď sem, 20. Jinak všude 30.

Věna to bere jako kompliment, který posílí jeho sebevědomí natolik, že si prodá frajersky levou rukou vlasy. Po překročení prahu si sundá boty. Patrik s Davidem prochází chodbou a pak se vrací.

PROSTITUTKA: Polož tu dvacku nejdřív na stůl.

Věna se svědomitě prohmatá a zjistí, že nemá ani vindru. Vymlouvá se:

VĚNA: Všechny peníze jsem si zapomněl doma.

PROSTITUTKA: Teď odsud vyletiš jako jiskra. Nespotřebuješ přitom ani jednu kalorií.

Prostitutka Věnu obratně vyhodí. Věna dopadá mezi zákazníky, těsně před Patrika a Davida. Boty letí za ním vzápětí.

PATRIK: Je mi tu z toho pachu nějak blbě. Pojďme na čerstvý vzduch.

Patrik a David se zastaví před schodištěm do přízemí:

DAVID: Takže jsme v bordelu.

PATRIK: Vzpomínáš si na to, jak jsme jako malí kluci slyšeli rozzlobené chlapy nadávat na budování Socialismu v nesvobodě? Říkali tomu bordel.

DAVID: Vzpomínám. Toto je ale opravdový bordel. Jeho zakladatelé měli podporu Ducha Svatého.

PATRIK: Viš, Davide, já jsem atheista, ale Duch Svatý by jako Zdroj Moudrosti nemohl nikdy podporovat bordel.

DAVID: Máš pravdu. Úplně jsem to přehlédl. Při zakládání tohoto domu měl Duch Svatý buď opušťák a nebo byl na dovolené doma v Nebi.

PATRIK: Ano. Máš asi pravdu.

DAVID: Kde je pošlapána Moudrost, tam se rodí hřích.

PATRIK: A kde je pošlapána Láska, tam se rodí Zlo.

DAVID: Naší zbraní je slovo

Patrik a David tlesknou proti sobě navzájem dlaněmi. Pak sestupují vesele po schodech do přízemí. Osloví je MATKA bordelu, asi 150 kilogramová dáma, jejíž obličej vyzařuje strašnou přísnost a ukrutný hněv, hlas se jí strašlivě chraptivě chvěje:

MATKA: Tak co chlapečci? Odcházíte jako spokojení zákazníci?

DAVID: Vůbec ne.

MATKA: Jak to? (rozkřičí se) Tak vy jste ani nepřekročili práh?

PATRIK: Ne.

MATKA: A ani si kalhoty nesundali? (zařve zlostně)

DAVID: Díky Bohu, ne!

MATKA: A to proč?

PATRIK: Hledali jsme pannu, ale žádnou tady nemáte.

MATKA: Co to slyším za hlouposti?! Do sta hromů!

Matka Tříbarevného domu zaláteří, vtlačí si obě ruce do boku a dupne si pravou nohou tak mohutně, že se rozechvěje celý bordel. Patrikovi se roztřesou kolena a David cvaká strachem zuby. Matka bordelu zmáčkne knoflík a prohlásí:

MATKA: Způsobili jste zde veřejné pohoršení.
Za chvíli tu bude policie.

POLICIE přijíždí s houkačkou. Dovnitř vstupují mladí strážci zákona, muž a žena, oba blondáci. Nasadí Patrikovi a Davidovi železka a odvádí je k autu, pak s nimi ujíždí na policejní stanici. Projíždí osvětleným městem. Pak vstupují do policejní stanice.

POLICISTKA: Přivezli jsme vám dva výtržníky.

POLICISTA: Co provedli?

POLICISTKA: Způsobili v Tříbarevném domě veřejné pohoršení.

POLICISTA ŠÉF: Tříbarevný dům je tu jenom pro pohoršení.

POLICISTA: Tak! Co jste provedli? Povídejte!

PATRIK: Hledali jsme v Domě radosti pannu, ale žádná tam nebyla.

POLICISTA ŠÉF: *(zavelí)* Pusťte je domů!

Patrik a David radostně vyběhnou. Přestali kulhat. Patrik zvedne v ulici větev, kterou použije jako řízení motocyklu, nahodí šlápnutím pravé nohy „motor“ a odfrčí. David roztáhne paže jako křídla letounu a „odletí“. Za oběma se hustě kouří.

INTER. – HOSPODA – VEČER

Věna, Patrik a David vchází do hospody, kde už sedí veterán, Pepa a Barnabáš. Věna osloví veterána:

- VÉNA:** Hledám poradce v pohlavních otázkách.
- VETERÁN:** Prosím tě. Něco takového vůbec neexistuje.
- VÉNA:** Existuje. Když nás v domě radosti některé z děvčat zvláštním způsobem pohlavně povznese, (*Véna si povyskočí*) jsme ochotni se uhodit bolestně přes kapsu. (*udeří se*) Po překročení prahu následuje sundání kalhot a teď se ptám, co se bude dít dál?

David se snaží Věnovi napovědět:

- DAVID:** Vůbec tě nechápu, Véno. Ve své malé abecedě pro pohlavní analfabety jsi už všechno vyložil. Když milence nohy zeslábnou, tak si lehne. A co udělá milenec?

VÉNA: (*podrážděně*) Nevím.

VETERÁN: Tak já ti to povím. A milenec si k ní lehne.

Veterán zdůrazní své prohlášení zvednutím ukazováčku pravé ruky až nad hlavu a přitlačením ke stolu.

VÉNA: Nejsm si jist, že si k ní lehne.

VETERÁN: Prosím tě. Co to povídáš? Snad si před ní neklekne.

Pak se odvrátí od Věny na levou stranu, přehodí si pravou nohu přes levou, opře si levou ruku o hranu stolu, nadzvedne pravé rameno na důkaz vítězství až k uchu a zahledí se upřeně do rohu hospody. Barnabáš s Pepou se usmívají. Zatímco veterán ve své vítězné póze úplně ztuhnul, Véna, Patrik a David odchází. Pepa a Barnabáš popíjí pivo.

INTER. – BYT – DEN

Patrik sedí v křesle. David přiběhne rozrušený:

DAVID: Přijeli k nám Hrdinové Socialistické práce a Přátelé Sovětského svazu v důchodě. Dva autobusy.

PATRIK: Kam chtějí jít?

DAVID: Hádej.

PATRIK: Přece do našeho baletu, nejlepšího na světě.

DAVID: Mýlíš se. – Do Tříbarevného domu.

PATRIK: Tak, to mě podrž! Jdeme je přivítat.

EXTER. – PŘED TŘÍBAREVNÝM DOMEM – DEN

Přítomni jsou vedle Patrika a Davida taky Veterán, Věna, Pepa a Barnabáš. HRDINOVÉ Socialistické práce a PŘÁTELÉ Sovětského svazu mají nacpané obě kapsy kabátu. David jednoho z nich osloví:

DAVID: Máte hezky napěchované kapsy. Uvnitř vás oberou.

HRDINA: Neoberou. V levé kapse jsou kapesníky na smrkání a v pravé plně vybavená lékárnička.

PATRIK: Milí soudruzi, vítáme vás u nás jako hrdiny Socialistické práce a přátele Sovětského svazu v důchodě. Jsme nesmírně šťastni, že jste už konečně v důchodě.

Potlesk exultantů. Na nebi se rozpíná duha.

VEDOUcí HRDINŮ

A PŘÁTEL: Soudruzi, nenecháme se zmást nepřáteli Komunistů a zrádci. Uchopíme se hezky za ruce. Obnažená děvčata u dveří neosaháváme. Během prohlídky pocítujeme velkou radost nad úspěchy naší socialistické vlasti a myslíme přitom stále na Lenina.

Hrdinové a Přátele vcházejí dovnitř. David přilepí list na dveře se slovy: „Top secret“, a ukáže na něj slovy: Přísně tajné.

INTER. – BYT – VEČER

Patrik a David sedí v obýváku:

DAVID: Patriku, musím se ti svěřit s tajemstvím. Děláním letecký kurz motorového létání. Zítra probíhají samostatné

lety. Byl jsem jako pilot a akrobat bezmotorového létání vybrán jako první. Přijď se podívat.

PATRIK: To víš, že přijdu.

DAVID: Až budu mít letecký průkaz v kapse, zaútočíme na základny komunistické lumpárny v Československu ze vzduchu, a to samozřejmě naší nejsilnější zbraní, to je slovem, kterého se každá Diktatura bojí jako čert kříže.

PATRIK: Jak si to vlastně představuješ?

DAVID: Poletíme ve velké výšce směrem na Prahu. U československé hranice se vrhneme střemhlav do černých mraků, abychom unikli radaru. Musíme prolítnout piruetou, jinak ztratíme obě křídla.

David všechno demonstruje levou rukou, pravou pak naznačuje piruetu černými mraky. Patrik ztrácí vědomí a omdlévá.

DAVID: Neblbni. Na to máš ještě čas. – V Praze nad Václavským náměstím shodíme letáky se slovy: Pravda a svoboda zvítězí.

PATRIK: Ale co když nás sestřelí a uhoříme.

DAVID: Já se nebojím. Mě ochrání Bůh.

PATRIK: Mě ale neochrání nikdo. Já jsem atheista.

EXTER. – LETIŠTĚ – DEN

Na letišti se nachází hosté, příbuzní a přátelé žáků. David představí Patrikovi svou přítelkyni, spolužačku z kurzu létání:

DAVID: Moje holka, Gábi. Taky se učí létat.

PATRIK: Těší mne. *(podají si ruce)*

David do sebe hodí zbytek rybiho salátu. Pak odchází k letounu, provádí rutinní kontrolu, zamává divákům, nahodí motor, nabírá rychlost a opou-

ští startovací dráhu. Asi ve výšce 300 metrů provede levotočivou zatáčku, ale pokračuje v letu na plný plyn. Patrika napadne strašné podezření. Dívá se na letoun a říká sám pro sebe:

PATRIK: To je určitě ten rybí salát. Byl zkažený. Má strašně napěch.

Letoun, dvoumístná česna, rachotí a řítí se kupředu jako rozzlobená stíhačka. Patrik se ujímá záchranné akce. Vytváří v davu diváků uličku. Poté vede dramatický rozhovor s jedním DIVÁKEM:

PATRIK: Musíme připravit pilotovi únikovou cestu. Má silný průjem. Požadavky, které postižený klade na běh, jsou vysoké. Musí to být zásadně běh jednoduchý –

DIVÁK: Nesmí to být v žádném případě běh překážkový.

PATRIK: Dráha běhu musí být přímá a krátká –

DIVÁK: Nesmí být nikdy dlouhá a klikatá.

Divák odhazuje klobouk a dává se na útěk. Patrik za nim volá:

PATRIK: Haló! Váš klobouk.

Divák se vrací. Patrik mu podává klobouk:

PATRIK: Teď rychle utíkejte!

DIVÁK: Už není třeba. Stačí odejít.

Divák odchází širokým pomalým krokem s kloboukem na hlavě. Patrik pohledne k nebi a spatří Davidův letoun v zatáčce a vzápětí na zádech. Ztrácí nervy, skočí do letiště, zvedne ruce nad hlavu a křičí ze všech sil:

PATRIK: Davide neblbni! Pokud jsi měl už něco v kalhotách, tak teď to budeš mít všechno za krkem. To bude mezinárodní skandál.

David zvrtně letoun jako na povel do původní polohy a řítí se na plný plyn k zemi. Diváci a žáci jsou z toho vyděšení, INSTRUKTOR se uchopí za hlavu a otáčí se kolem své osy o 180 stupňů. David přistává, vypne motor a žene se přes letištní plochu. Na konci se zastaví, vystoupí, opře se o letoun a čeká. Žáci s instruktorem se rozběhnou za ním. Instruktor zjišťuje závadu, uchopí se za hlavu a otáčí se opačným směrem:

INSTRUKTOR: Páčka na plyn vypověděla službu. Motor se za letu nedal vypnout. David odvrátil mistrovsky velké neštěstí.

Žáci se vrhají na Davida a vyhazují ho do vzduchu. Jeho ctitelka při tom poskakuje s kytičkou fialek v ruce jako na trampolíně na obou nohou, pak střídavě na pravé a na levé, otáčí se a roztančí se jako mechanická panenka v transu štěstí.

INTER. – HOSPODA – VEČER

Patrik, David, Věna, Veterán, Pepa a Barnabáš sedí u stolu a popíjí pivo. Je slyšet Smetanovu Vltavu. Všichni zpívají: Kočka leze dírou, pes oknem, pes oknem, nebude-li pršet nezmoknem, nebude-li pršet nezmoknem.- Přituknou si všichni na zdraví.

INTER. – BYT – VEČER

Patrik a David sedí u stolu:

DAVID: Zítra mám poslední dálkový přelet. Teoretické zkoušky mám už za sebou. Po přistání obdržím letecký průkaz.

PATRIK: Tohoto slavného okamžiku se samozřejmě zúčastním.

EXTER. – LETIŠTĚ – DEN

Patrik a David vystupují ze svého sportovního vozu. David zamíří k hangáru, z něhož vytahuje INSTRUKTOR v důchodovém věku letoun za kovovou tyčku:

INSTRUKTOR: Je bezvětrí. Nemusíš nic počítat. Nepoletíš odsud jižně jako posledně, ale západně do Karlsruhe, pak jižně na Donau-Eschingen, a pak zpět do Stuttgartu.

DAVID: Všechno jasné.

David nasedne a zamíří k pozici startu. List papíru na tvrdém podkladě a propisku si odloží na vedlejší sedadlo. Projede si vlasy oběma rukama.

Najednou instruktor strašně zařve a ukáže na tažnou tyčku pod rotující vrtulí:

INSTRUKTOR: Já ho zabiji.

David vyskočí z letounu a utíká k autu. Instruktor po něm mrskne touto kovovou tyčkou, která se odrazí a zasáhne Davida do lýtku. David začne kulhat, ale rychlost si podrží, nahmatá v běhu klíče od auta, skočí za volant a odpíchne se jako závodník rallye. Instruktor zamíří k Patrikovi. Patrik uchopí Davidův kufřík a utíká z letiště. Naskočí do autobusu a jede domů.

INTER. – BYT – DEN

Patrik klepe na dveře.

DAVID: Jsi to ty Patriku?

PATRIK: Ano já, kdo jiný.

DAVID: A jsi sám? Úplně sám?

PATRIK: Ano. Jsem sám, úplně sám.

David odemyká dveře:

DAVID: Náš vzdušný slovní úder na komunistickou diktaturu byl právě rozprášen na zemi. Utrpěli jsme nejtěžší porážku v boji za svobodu člověka.

PATRIK: Bůh tě tím ochránil

DAVID: Tebe taky.

INTER. – BYT – DEN

Patrik sedí v županu za psacím stolem a píše. Vyslovuje své myšlenky:

PATRIK: Po Davidově pádu z leteckého nebe se změnil náš život. Udělali jsme si maturitu a studovali. David zůstal věrný studiu slova a stal se profesorem německo-jazyčné a anglicko-jazyčné literatury. Já jsem si zvolil psychoanalýzu a psychoterapii. Ve své doktorské práci jsem

posoudil názor dvou velkých psychoanalytiků: Co je pro člověka nejdůležitější? Sexualita nebo jistota? Vyhrála to jistota. Snažil jsem se především o vědecké pochopení tajemství lásky. Nejdříve si obhájím svoji profesuru:

INTER. – UNIVERZITNÍ SÁL – DEN

PATRIKŮV PROFESOR zahajuje:

PATRIKŮV

PROFESOR: Zde je můj dlouholetý student Patrik Silvestr. Zahajte Patriku obhajobu své habilitační práce, kterou si fakultní sbor prostudoval.

Patrik předstoupí. V ruce má plakát:

PATRIK: Všechny duševní poruchy a onemocnění je možno chápat jako symbolický projev zraněného vztahu.

PROFESOR 1: Kolego, vaši symbolickou psychoanalýzou se vám podařilo napravit pomyslné znehodnocení člověka trpícím psychiatrickým onemocněním. Mocnou osobu považujete za symbol pronásledování. Červa za symbol intriky. Za to vám bude psychiatrie určitě vděčná. Ale, co vám psychiatrie neodpustí, je skutečnost, že jim přerůstáte přes hlavu.

PATRIK: Co tím myslíte, pane profesore?

PROFESOR 1: Co tím myslím? Hned se dovíte. – Zpochybnil jste totiž koncept slavného psychiatra C. G. Junga, který vztahuje mytologii s jejím obsahem do schizofrenních psychóz.

PROFESOR 2: Můžete nám váš odlišný názor osvětlit?

PATRIKŮV

PROFESOR: Ano, Patriku, držte se, držím vám palce.

PATRIK: Děkuji, pane profesore, a odpovídám vašim kolegům. – Podle mého názoru jsou psychiatrii psychoanalytiky první řady.

PROFESOR 3: S tím nemohu souhlasit.

PATRIK: Ale já ano. Přesto si však dovolím pohlédnout na celý problém z jiného úhlu. Nejdříve odložme Jungovy mytologické obrazy úplně stranou.

PROFESOR 4: Proč?

PATRIK: Protože každý vidomý dospělý člověk má představu o měsíci, slunci a kosmu. Mytologické obrazy ponecháme v literatuře. – Můj koncept „Návrat k základům“ a „Vztah je všechno“ si zvolíme jako výchozí bod. Základem je zde vztah, který si rozdělíme na tři části.

Patrik nejdříve zavěsí na tabuli obraz s třemi barevnými obdélníky a ukazuje:

PATRIK: Nevědomí, podvědomí, vědomí. Když tyto základní barvy sloučíme, vznikne barva bílá, neboli jednota lidské duše.

Patrik zvedne další plakát s kruhem rozděleným do tří barev: střed je bílý, druhý kruh černý a okrajový je zelený. Při osvětlování Patrik ukazuje na jednotlivé kruhy. Tato přednáška je převáděna místy v obraz, například vztah mezi matkou a nemluvnětem atd.

Vztahové jádro, tedy bílý kruh, je ta část, jež zahrnuje vztah k matce, který byl založen již v prenatálním vývoji, byl dále budován v období kojení a upevňován v raném dětství až do dospělosti. Vztahové jádro je nejstarším a nejhlubším základem nevědomí. – Druhou část tvoří vztah středu.

POSLUCHAČ: Vy tady rozhazujete pojmy jako někde na trhu. Co je tedy vztah středu?

PATRIK: Vztah středu obsahuje všechno, s kým a s čím se člověk osobně setkává. – Třetí místo obsazuje vztahový

okraj. Je to všechno, s kým a s čím se člověk neosobně setkává a nemůže na to položit ruku. Patří sem přesto i pejsek a červ jako zvíře a hmyz.

POSLUCHAČ 2: Proč?

PATRIK: Protože královny a králové jsou příliš daleko, mocné a slavné osoby už nežijí, Bůh a Dábel jsou fyzicky nehmataelní, slunce, hvězdy a měsíc jsou mimo dosah ruky. Vztahový okraj se tedy nachází na povrchu nevědomí a ne v jeho hlubinách, dřímá pod povrchem vědomí. – Vztahové jádro je nejstarší a proto i nejhlubší a stabilizuje nebo destabilizuje celé nevědomí. Aby mohlo vztahové jádro nevědomí a z něj celou osobnost stabilizovat, musí být dostatečně silné.

PATRIKŮV

PROFESOR: Jak ale potřebnou sílu získá?

PATRIK: Odpověď je nabíledni: Vztahem k matce. Dítě musí být schopné vnímat všechny pozitivní počiny matky jako lásku, z níž pramení důvěra, což vytváří pocit bezpečí. V dítěti se mění důvěra zase ve vzájemnou lásku. V této vztahové konstelaci se vyvíjí, roste a sílí „Já“ dítěte. Tento primární vztah se šíří do vztahového středu přes rodinné příslušníky, blízké příbuzné, přátele, známé a další osoby. Vztahové „Já“ tedy tvoří jádro duše v nevědomí a prorůstá přes podvědomí až do vědomí.

PATRIKŮV

PROFESOR: Co ale mají tato vaše vysvětlování společného se schizofrenií? Vysvětlete nám to všem!

PATRIK: Hned to bude, pane profesore. Jenom, co si setru z čela pot.

Patrik si zastrčí kapesník do kapsy a usrkne si vody. Pak pokračuje:

PATRIK: U schizofrenie se zřejmě jedná o geneticky podmíněné oslabení schopnosti vnímat lásku a vyzbrojit se důvě-

rou. Ve vztahovém jádru se pak nemůže rodit vzájemná láska a vytěšňovat nedůvěru. Nedůvěra se soustředí jak ve vztahovém jádru, tak i ve vztahovém středu. To vede k pocitu pronásledování, intrik a ohrožování, což se u pacienta schizofrenie projevuje.

Patrikův profesor se ptá přátelským tónem v hlase:

PATRIKŮV

PROFESOR: Co se ale děje s nedůvěrou, jež plní duši pacienta?

PATRIK: Nedůvěra je v dalším kroku vytěšňována v nejrůznějších formách do symbolů vztahového okraje. Slabé nevědomé „Já“ není schopné udržet symboly vztahového okraje v nevědomí, poněvadž jsou mimo jiné od něj o stupeň vzdálené a mají vzhledem k jejich neosobnímu charakteru vysoce abstraktní obsah pro citění nevědomí. Nevědomé „Já“ ve vztahovém jádru je potlačeno a není schopné proniknout až do vědomí. Nevědomá vůle a její sugestivní síla není podřízena službě nevědomému „Já“. Proto se osamostatní a tím dochází k rozštěpení osobnosti. Osudná bitva tedy není svedena a prohrána ve vědomí, nýbrž v nevědomí.

PATRIKŮV

PROFESOR: Patriku, někteří psychiatři vidí schizofrenní psychózu jako samoléčbu. Já jsem se však ve vaší habilitační práci setkal se zcela jiným pohledem na tuto problematiku.

PATRIK: Ano, pane profesore, já nevidím schizofrenní psychózu v žádném případě jako samoléčbu, já ji vidím jako útěk, jako útěk duše ze vztahového středu, to je místa subjektivně vnímaného ohrožení, do vztahového okraje, to je místa úkrytu a bezpečí. Tento útěk se děje za podpory a režie podvědomí. Určitě jste v mé habilitační práci narazil na skutečnost, kde jsem přiřadil jednotlivým duševním složkám specifickou funkci a sice, že nevědomí neustále osvobozuje duši, podvědomí

neustále hledá jistotu a bezpečí a vědomí pravdu. Vědomí je ve stavu psychózy úplně vyloučeno, poněvadž hledání pravdy je nežádoucí.

**PATRIKŮV
PROFESOR:**

Dobře Patriku, ve vašem osvětlení chorobných biochemických procesů, které probíhají ve stavu psychózy, jdete ale příliš daleko, když je považujete za produkt podvědomé vůle, jež chce duši vyvést z hluboké nedůvěry a strachu. Neměli bychom se raději podříditi neurologům a zeptat se jich, zda se nejedná o organické onemocnění mozku?

PATRIK:

Pane profesore, vy dobře víte, že bych vám nikdy neodporoval, a já chápu váš způsob otázek. Intuitivně cítím, že s mými teoriemi souhlasíte, a proto podřizuji biochemické změny v mozku, které upraví na popud podvědomí vnitroduševní komunikaci tak, aby se útěk do vztahového okraje mohl zdařit, plně vládě duše. Myšlenka a živá inteligence je víc než hmota.

**PATRIKŮV
PROFESOR:**

Dobře, pokračujte.

PATRIK:

Člověk se ve stavu duševní poruchy nebo nemoci nachází duševně v zajetí, poněvadž ztratil vnitřní odstup od daného zranění vztahu. Přesto však mají symptomy na rozdíl od tělesných onemocnění vždy smysl. A to si musíme jako psychoanalytici plně uvědomit.

**PATRIKŮV
PROFESOR:**

Výborný postřeh.

PATRIK:

Upřímně se přiznávám, že jsem se nestal psychoanalytikem tím, že jsem se jako student hrabal v mozku nějakého dobrovolného dárce. Tato skutečnost mi vůbec neprospěla, protože nejsem neurolog. Vždy jsem se spolehnul raději na dané schopnosti duše, z nichž jsem čerpal poznání.

PATRIKŮV

PROFESOR: Nechápu vás Patriku. Vy jste přece ateista jako já. Jak můžete užívat slovo „duše“?

PATRIK: Dle mého ponětí je duše výstižnější než duševní soustava nebo duševní orgán.

PATRIKŮV

PROFESOR: Patriku, jak chápete depresivní onemocnění, jež nemá endogenní základ?

PATRIK: Pokusím se odpovědět, pane profesore. Jenom co se trochu napiji. – U depresivních onemocnění, jež nemají endogenní příčinu, dochází k opačnému procesu než u schizofrenie. Ke zranění pozitivního vztahu dochází ve vztahovém středu. Toto zranění se postupně šíří až do vztahového jádra, je přitom vnímáno jako těžké zranění lásky, je jako ztráta zabsolutněno a pohlcuje zpětně do vědomí celou osobnost. Máme zde propojení zraněného nevědomého „Já“ s vědomím.

PATRIKŮV

PROFESOR: To by se dalo bez výhrad akceptovat, Patriku. Ve své teorii k schizofrenii navrhuje i zajímavou metodu terapie, která by se dala užít i preventivně. Jedná se o posilování vztahového jádra a nabytí důvěry ke vztahovému středu. Doufám, že vaše objevy přispějí v dárkovém koši psychoanalytiků k zmírnění lidského utrpení. Vaši obhajobu prohlašuji za ukončenou. Žádám celý fakultní sbor o vyjádření pomocí palce pravé ruky. – Ano, všechny palce ukazují vzhůru. Máte nyní slovo, Patriku.

PATRIK: Už jenom pár slov. Děkuji mému panu profesorovi za to, že se mohu jeho zásluhou nazývat psychoanalytikem. Děkuji celému fakultnímu sboru za podporu.

Všichni odchází do kouta se švédskými stoly k pohoštění, kde Patrik přijímá gratulace.

Všichni připíjí. Patrikův profesor stojí s Patrikem a zvedá skleničku:

PATRIKŮV

PROFESOR: Na zdraví! Měl bych pro vás na mé fakultě místo.

PATRIK: Děkuji, pane profesore, ale já chci jít do terénu, do praxe. Příští týden otvírám psychoanalytickou poradnu.

PATRIKŮV

PROFESOR: Dobře, Patriku, tak hodně štěstí ve vaší práci.

PATRIK: Děkuji, pane profesore. A tuto skleničku na vaše zdraví.

INTER. – HOSPODA – VEČER

V hospodě se nachází stará parta: Patrik, David, Věna, Veterán, Pepa a Barnabáš. Hraje kazeta „Škoda lásky“. Pepa má „uniformu“ bezdomovce. David osloví Patrika:

DAVID: Zítřka tě vezmu s sebou do Amerických kasáren.

PATRIK: (Přikývne)

INTER. – AMERICKÁ KASÁRNA – DEN

V učebně se nachází vojáci a vojačky v maskáčích. Vstupují čtyři letci v kombinézách.

KAPITÁN informuje Davida:

KAPITÁN: Pane profesore. Kapitán Joe. Bili jsme převeleni z letadlové lodi k Herkulesům. – Kdo nepřistál na letadlové lodi, není pilot.

DAVID: Těší mě, pane kapitáne. Dovelte mi, abych se představil i já. Pilot a akrobat bezmotorového létání, David. – Kdo nepřistál nouzově v bramborách, není pilot.
(*potřepou si rukou*)

Učebna je přeplněna. Vojáci jsou i po stranách Davida a za jeho zády. David se kolem sebe ohlíží a konstatuje:

DAVID: Jsem úplně obklíčen. To by se nemělo stát žádnému vojákovi.

Všichni vojáci se rozesmějí. David si získává sympatie jedné vojačky, která do něj vysílá hluboké pohledy. Zahledí se navzájem na chvíli do očí.

DAVID: Dámy a pánové, v tomto kurzu němčiny si dnes osvěžíme naše znalosti čísel a počítání. Letíte ve výšce 10 000 metrů a máte nouzově přistát na zemi. Všechny údaje naleznete na tomto lístku. Čísla jsou psána slovy.

David rozdává lístky. Obchází třídu a posbírání lístky, rozloží je na stole a prohlásí:

DAVID: Co nemáme v hlavě, to máme v kapse.

David vyloví z pravé kapsy kalhot výsledek úlohy. Přehledně lístky na stole:

DAVID: Náš kočí, celý nemocniční personál i s porodní babkou a panem farářem přistáli na zemi, já bohužel 15 metrů nad zemí a kapitán Joe 15 metrů pod zemí.

Celá třída vybuchne smíchem.

DAVID: Kapitána Joea omlouvám. On vstoupil do našeho kurzu se zpožděním.

Po zaklepání vstoupí vojačka a podává Davidovi lístek. David předčítá:

DAVID: Seržant nepřijde. Bolí ho koleno.

To se jednomu DŮSTOJNÍKOVÍ nezdá. David mu podává lístek.

DŮSTOJNÍK: Pane profesore, máte problémy s rozeznáním vojenských hodností. Já zde vidím: „Generál nepřijde, bolí ho koleno“.

INTER. – BYT – VEČER

Patrik a David sedí v obýváku. Přiběhne Věna:

VĚNA: Zdar, hoši!

DAVID: Ahoj, Věno. Kde se tu bereš?

- VÉNA:** Slyšel jsem, že učíš v Americké armádě.
- DAVID:** Ano. Učím němčinu.
- VÉNA:** Takže pokračuješ v boji proti Komunismu slovem. – Posílil jsi tím mimo to o jednu koňskou sílu mír v Evropě.
- DAVID:** Ať žije mír všude na celém světě!
- VÉNA:** Dám vám hoši, hádanku.
- PATRIK:** Posloucháme.
- VÉNA:** Proč nosí armáda v mírových dobách maskáče.
- DAVID:** Nevíme.
- VÉNA:** Je to lehké.
- PATRIK:** My se raději poddáme.
- VÉNA:** No přece, aby nebylo vidět její spodní prádlo.
- DAVID:** Blbouně.
- Véna odchází.*
- PATRIK:** Véna má smysl pro věci skryté. Podívej se Americké armádě na její spodní prádlo. Ta tvoje vojínka je do tebe totálně zabouchlá. Nemělo by být těžké ji totálně rozbalit.
- DAVID:** Musím se přiznat, že jsem do ní zabouchlý i já. Ale rozbalit ji nemůžu.
- PATRIK:** A já vím proč.
- David pohlédne tázavě na Patrika.*
- PATRIK:** Protože se na tebe dívá Bůh.
- DAVID:** I já bojuji s velkým pokušením, které mi napovídá: Stálo by to za hřích.

PATRIK: Já ale už teď vím, že Bůh tě ochrání. – Musíš mně co nejdřív oplatit moji návštěvu v psychoanalytické poradně.

DAVID: I k tomu dojde.

EXSTER. – HORSKÁ LOUKA – DEN

David leží se svou milovanou americkou vojínkou v kvetoucí přírodě, sklání se nad ní na horské louce plné květů a orchidejí. Nad jejich hlavami se ozývá radostný zpěv skřivánka. David šimrá svou milou kláskem trávy pod nosem. Ta se přitom směje a boxuje ho do prsou. Odhazuje proto klásek trávy a odsouvá své milé pramínky vlasů z očí, pak jí přejíždí nad horním a dolním rtem ukazováčkem pravé ruky. – Jeho ruka začíná putovat. Pod krkem své zamaskované vojínky odepíná první knoflík a postupuje stále dále. Ano. Nachází se už pod pasem a překonává poslední překážky, to je knoflíky. Vojínka odkládá služební zbraň, neklade nejmenší odpor. Zvedá ruce nad hlavu, jakoby tím chtěla přiznat bezpodmínečnou kapitulaci. Odevzdává se poprvé s důvěrou do rukou svého milence Davida. – Vtom zazvoní budík. Patrik náhle procitne:

PATRIK: Zatracený budík!

Z nastaveného rádia zaznívá píseň Elvise Presleyho: Love me tender, love me sweet, never let me go.

PATRIK: Zvláštní náhoda.

INTER. – PSYCHOANALYTICKÁ PORADNA – DEN

Patrik a David sedí na židlích:

PATRIK: Děkuji ti za zhotovení cedulky k placení za mé poradenské služby.

DAVID: Rádo se stalo.

PATRIK: Ještě jsem si ji ani nepřečetl. Není na to čas.

Vstupuje první klient dne a ihned spouští:

- DOKTORAND:** Doslechl jsem se, že umíte komunikovat s lidskou duší, tedy s jejím nevědomím.
- PATRIK:** Je to mé povolání. Co vás ke mně vede?
- DOKTORAND:** Jsem doktorandem katolické teologie. Téma mé disertační práce zní: Rozpory v Bibli.
- PATRIK:** Já ale žádné neznám, pane doktorande, i když jsem ateista. Bibli jsem si přečetl v souvislosti se studiem psychoanalýzy.
- DOKTORAND:** Nemáte pravdu, pane profesore. Vemte si například úder do obličeje. Když Ježíše Krista v jeho zajetí udeří veleknězův sluha do tváře, tak se ohradí slovy: Proč mě biješ? Nám ale doporučuje: Udeří-li tě někdo do tváře, nastav mu i druhou.
- PATRIK:** Pozor, pozor, pozor, pane doktorande! Základem vědecké práce je rozlišování, což je podstatou analýzy.
- DOKTORAND:** To mi nemusíte vysvětlovat, pane profesore. Už v prvním semestru jsem se seznámil s technikami vědeckého bádání.
- PATRIK:** Já vám nic neberu. Ve vašem případě nalézáme dvě roviny: Rovinu konkrétní, to je skutečný úder Krista do tváře, a rovinu symbolickou, neboli doporučený úder. Kristus mluví o lásce k nepřátelům, což vyžaduje vlastně odpuštění a smír.
- DOKTORAND:** S tím plně souhlasím.
- PATRIK:** V tomto duchu musíme onen symbolický úder do tváře chápat jako symbolický projev nevědomí, který v sobě ukrývá odpuštění. – Kristus vlastně řekl: Pokud jsi někomu odpustil jednu, nabídni mu odpuštění i podruhé.
- DOKTORAND:** Nevím, zda mohu s vaším výkladem souhlasit. Jste si opravdu jistý? Tento úder může znamenat cokoliv.

- PATRIK:** Určitě ano, ale jenom jako symbol sekundární, jako produkt volné asociace, nikdy však jako produkt nevědomí. – O čem hovoří Kristus, než se zmiňuje o úderu do tváře?
- DOKTORAND:** Stále o odpuštění.
- PATRIK:** Takže v tom spočívá důkaz správnosti mého výkladu. Nevědomí pracuje velmi spolehlivě.
- DOKTORAND:** Jak vidíte jako psychoanalytik Novou smlouvu, kterou Kristus jako Syn Boží uzavřel s člověkem?
- PATRIK:** Vy mně dáváte jako neutrálnímu atheistovi pěkně zabrat, pane doktorande. – U Nové smlouvy se jedná z psychoanalytického pohledu o geniální akt, jehož se účastní všechny složky duše na obou smluvních stranách. Kristus se vydává jako chléb. Chléb je ale symbolem nevědomí zajištěné budoucnosti, což Kristus okamžitě vysvětluje: Kdo jí tento chléb, bude žít navěky.
- DOKTORAND:** Zajímavé.
- PATRIK:** Zajištěná budoucnost se mění v nevědomí, tedy v hloubi duše smluvního partnera člověka v poslušnost, neboť i poslušnost je symbolem nevědomí zajištěné budoucnosti.
- DOKTORAND:** Já bych, pane profesore, z poslušnosti udělal raději víru a zbožnost.
- PATRIK:** Klidně. Pro mne jako atheistu je víra a zbožnost pouze poslušnost intenzivního vztahu člověka ke svému Bohu.
- DOKTORAND:** V Bibli je spousta symbolů. Kdybyste je všechny vyložil, stal byste se třeba i křesťanem.
- PATRIK:** Ne, ne. Do této pasti mne jen tak lehce nedostanete. Já si svoji identitu neprodám. Tady můj kamarád David

je přesvědčeným křesťanem a profesorem německé literatury. Můžete si s ním popovídat. Já udělám zatím kávu. – Co si dáš, Davide?

DAVID: Turka.

PATRIK: A vy, pane doktorande?

DOKTORAND: Tak já taky, co pan profesor David.

PATRIK: Dobrá. Do třetice všeho dobrého i já.

Kávu nepijí a doktorand odchází. Do poradny vstupuje nejmocnější muž západoněmecké politiky, KANCLÉŘ KOHL. Patrik reaguje překvapeně:

PATRIK: Spolkový kancléř, pan doktor Kohl? Nebo mě klame můj zrak?

KANCLÉŘ: Váš zrak vás určitě neklame, pane Silvestře. Můj úřad se setkal s vaší reklamou v novinách a tak bych si rád s vámi promluvil.

PATRIK: Oč se jedná, pane Kancléři?

KANCLÉŘ: Tedy, oč se jedná. V Sovětském svazu se stal právě předsedou Ústředního výboru komunistické strany nějaký Michail Gorbačov. Zavádí úplně novou politiku, která mně dává naději, že by se mohlo zhojit nejtěžší válečné zranění mé vlasti, to je roztržení země a národa.

PATRIK: Jakže se ten nový muž v Kremlu jmenuje?

KANCLÉŘ: Gorbačov, Michail Gorbačov.

PATRIK: Michail Gorbačov. – Jak vám mohu pomoci, pane Kancléři?

KANCLÉŘ: Zajímalo by mě, pane Silvestře, jak se jako psychoanalytik díváte na reformu komunismu?

PATRIK: Já o něčem takovém silně pochybuji. Diktatura se reformovat nedá. Pokud se povolí její šrouby, tak se celá rozpadne. Záleží ale na tom, zda je tento Gorbačov člověk dobrý nebo špatný.

KANCLÉŘ: Proč by zrovna na tom mělo záležet? Vůbec vám nerozumím.

PATRIK: Já se na celou věc dívám selským rozumem. Dobrá věc v rukou dobrého člověka se rozvíjí a roste jako pšeničné zrno v úrodné půdě. Avšak špatná věc, a tou je v tomto případě komunismus, se v rukou dobrého člověka rozkládá a zaniká.

KANCLÉŘ: Děkuji vám, pane Silvestře. Odcházím od vás v dobré naději.

PATRIK: Vidíte tu krásnou duhu?

KANCLÉŘ: Vidím.

PATRIK: Rozpíná se od východu na západ.

KANCLÉŘ: Nebo od západu na východ.

PATRIK: Máme oba pravdu. – Dobré pro váš národ, dobré pro můj národ. Duha je symbolem lepší budoucnosti.

Kancléř odchází. Patrik bere do ruky větší prasátko, do něhož měli jeho klienti vhodit honorář. Lehce s ním zahýbe:

PATRIK: Je prázdné.

DAVID: Musíš si ho přiložit k uchu.

Patrik ho přitáhne k pravému uchu a lehce s ním zatřepe:

PATRIK: Nic neslyším.

DAVID: Třeba jsi na pravé ucho nahluchlý. Zkus to u levého ucha!

Patrik přiloží prasátko k levému uchu, zatne zuby a silně s ním třepe:

PATRIK: Mlčí jako ryba. – Doktor Kohl je kancléřem země, která je mistrem světa v exportu zboží a nevhodí mně do prasátka ani jednu marku.

David vytrhává Patrikovi prasátko:

DAVID: Dej to sem! Já za ním vyběhnu.

PATRIK: To nemá cenu. Toho nedoběhneš. Ten má dlouhé nohy.

Patrik odchází za dveře a vrací se se zdviženýma rukama:

PATRIK: No jo, no jo. Už je to jasné. Ty vyvěšíš cedulku s oznámením: Zítra za peníze, dnes zadarmo. Mělo to ale být opačně. Dnes za peníze, zítra zadarmo.

DAVID: Ještě dnes to napravím. – Jak se díváš jako psychoanalytik na křesťanství?

PATRIK: Je to náboženství víry v Boha a vztahu dobra a lásky. Já jsem ale vědec a lásku musím pochopit rozumem, takže zůstanu raději ateistou. Chápeš to?

DAVID: Já jsem taky vědec, ale to nechápu.

PATRIK: Nevím, co se to kolem mne děje, Davide, ale dnes jsem neustále konfrontován s tím tvým křesťanstvím. Dokonce i předseda Křesťansko-demokratické unie, doktor Helmut Kohl, mě osobně vyhledal.

DAVID: Bůh tě intenzivně hledá, Patriku.

PATRIK: Jó? Jako INTERPOL, že jo? A co jsem kdesi provedl? Co je můj hřích?

DAVID: Jsi zatvrzelý nevěrec. To je tvůj hřích. Bůh žádá nejenom lásku, ale i víru, to jest osobní vztah.

PATRIK: Já jsem se měl raději stát potápěčem a ne psychoanalytikem.

DAVID: I tam by tě Bůh hledal. Chápeš to?

PATRIK: Nechápu. – Ale mám dojem, že někdo zaklepal na dveře. – Dále.

Vstupuje sympatická mladá holka, MATURANTKA:

MATURANTKA: Dobrý den, pane profesore. Já maturuji z německé literatury a zvolila jsem si Franze Kafku jako hlavní téma pro ústní zkoušku. Chtěla bych jeho dílu porozumět i z psychoanalytického hlediska.

PATRIK: Určitě se vám to splní.

MATURANTKA: Děkuji.

PATRIK: Kolik je vám let, slečno?

MATURANTKA: Za tři dny mi bude devatenáct.

PATRIK: A měla byste dnes večer čas?

MATURANTKA: Určitě měla.

Maturantka se zavrtí na židli a povytáhne si kratičkou minisukýnku. David napovídá s rukama po obou stranách úst:

DAVID: Dnes za peníze, zítra zadarmo.

MATURANTKA: Co byste potřeboval, pane profesore?

PATRIK: Uklidit tento pokoj.

MATURANTKA: Ráda.

PATRIK: Tady jsou rezervní klíče. Vhodte je po úklidu do schránky.

MATURANTKA: Můžete se na mne spolehnout, pane profesore.

PATRIK: Děkuji vám, slečno, a na shledanou!

MATURANTKA: Na shledanou!

Maturantka odbíhá. David na Patrika vážně pohlédne, káravě svráští čelo:

DAVID: Jsi vůl na Entou, Patriku. Je vidět, že to s ženami vůbec neumíš. Jak jsi mohl tuhle kočku tak nehorázně shodit?

Patrik se zastydí:

PATRIK: Neshodil jsem ji úmyslně. Byla to pouze moje nešikovnost.

DAVID: To musíš každopádně napravit.

PATRIK: Určitě.

Patrik vytahuje z peněženky peníze a posílá Davida do květinářství:

PATRIK: Přines padesát červených růží.

Květinářství je hned vedle. David odchází, Patrik jde k oknu a dívá se ven. Vidí Davida se vracet s kyticí.

DAVID: A je to tady.

PATRIK: Piš rychle na ten lístek! *Patrik diktuje:* Vážená slečno, omlouvám se Vám za svou vlastní hrubost. Pokud jsem se nějakým způsobem dotknul Vašeho citu sebehodnoty, tak Vás prosím o odpuštění. Klidně si můžete představit, jak před Vámi stojím, držím Vás něžně za ruku a bolestně šeptám: Odpusťte mi! Váš profesor Patrik Silvestr.

Patrik vloží růže do vázy, vsune do nich dopis a prohlásí:

PATRIK: Tak, a jde se domů.

Vstupuje maturantka, přečte si rychle dopis a píše. Sama si diktuje:

MATURANTKA: Vážený pane profesore, děkuji Vám srdečně za ty krásné růže. Budu o ně svědomitě pečovat. – Vůbec se na Vás nezlobím a taky se necítím zraněna ve svém citu sebehodnoty. Pouze jsem se domnívala, že mě chcete pozvat na večeři. Mě totiž úžasně fascinuje Vaše psychoanalýza. Pokud byste mě chtěl pozvat na večeři, tak dnes v 19 hodin v restauraci „U Bílé Růže“. Budu tam už čekat. Oslavíme společně mé devatenáctiny. Na shledanou! Vaše MATURANTKA.

INTER. – RESTAURACE – VEČER

Patrik sedí v restauraci se svou maturantkou u jídla a připíjí.

INTER. – BYT – DEN

Patrik sedí za psacím stolem v županu a píše:

INTER. – RESTAURACE – VEČER

PATRIK: *(Jeho hlas)* Setkávali jsme se zde třikrát do týdne a vedli dlouhé psychoanalytické diskuse, které sloužily poznávání světa a tragédií lidstva. Ji fascinovala moje psychoanalýza, mě její kouzelný úsměv.

Patrik pomáhá své maturantce do zimního kabátu. Tato vyzařuje eleganci a půvab ženy. Patrik s ní vychází, jdou ulicí. Patrik toto komentuje:

PATRIK: Za studeného ročního období jsem jí pomohl do kabátu a doprovodil ji domů.

INTER. – BYT – DEN

Patrik sedí za psacím stolem v županu, hledí do stropu a škrabe se ve vlasech:

PATRIK: O tom, co přišlo potom, nelze pochybovat. Přiznám se později upřímně ke všemu vrchnímu veliteli ozbrojených amerických sil v Západním Německu.

INTER. – OBÝVÁK – DEN

Je neděle a David se chystá na českou mši. Patrika chytil žlučník.

DAVID: Tak já už utíkám do kostela.

PATRIK: Dobře. Já doběhnu, jenom co mně ty zatracené žlučníkové bolesti povolí.

David odchází. Patrik si dává obklad. Sténá. Chvíli leží v klidu a hledí do stropu:

PATRIK: Už to ustává. Výborně. – *(odchází)*

INTER. – KOSTEL – DEN

Patrik vchází dovnitř a zůstane stát vzadu. KNĚŽ už končí:

KNĚZ: Tato mše svatá byla obětována za Davida, za dary Du-
cha Svatého a za jeho kamaráda Patrika, aby ho Bůh
vyvedl z temnot vědeckého blouznění do světla víry
a přivedl ho k poznání pravé lásky.

Patrik se cítí dotčený a vysloví rouhavé:

PATRIK: ÁÁmen.

*Celý kostel se ohlédne. Jeden dědáček spatří, jak Patrikovi naběhnou čertov-
ské rohy a jedna babička zahlédne, jak mu vyletí z úst dlouhý červený čertov-
ský jazyk. Oba se přitom pokřičují.*

INTER. – KLUBOVÝ SÁL – DEN

Přítomni jsou taky Věna, Veterán, Pepa a Barnabáš. Kněz oslovuje věřící:

KNĚZ: Vítám mezi námi po dlouhé době Pepu a Patrika. Patrik
je sice atheista, v Západním Německu je ale uznáva-
ným psychoanalytikem. A je nejlepším hypnotizérem
všech dob.

PATRIK: Děkuji Vám otče. Milí krajané, zažijete brzy něco,
na co budete vzpomínat po celý svůj život. Pepa vám
bude vyprávět o sobě.

KNĚZ: Pepa umí ohromně vyprávět, především ale bavit.

PATRIK: Já vás uvedu do třetího stupně hypnotického transu,
přičemž se bude měnit Pepovo vyprávění v rychle
probíhající děj. Jedná se o filmovou techniku hypnó-
zy. Já se pomocí autohypnózy rovněž zařadím jako
pozorovatel do tohoto děje. Občas do něj i zasáhnu.
Má přítomnost bude posilovat váš hypnotický trans. –
Zavřete nyní všichni oči. Budu počítat do pěti. Když
uslyšíte slovo „pět“, tak otevřete oči a uvidíte před se-
bou Pepu, jak vypadal před svým životem na ulici. Kdo
ho uvidí jako bezdomovce, odejde, poněvadž hypnóza
na něj nepůsobí. – Jedna, dvě, tři, čtyři, pět. –

Jeden muž dává Patrikovi znamení a odchází. Všichni ostatní vidí Pepu v tmavém obleku a kravatě, hladce oholeného. – PEPA začíná vyprávět. Jeho slova se mění automaticky v zobrazený děj: Pepa kontroluje věčné světlo v Chrámě svatého Mikuláše v Praze. Zatýkají ho při tom dva tajní v kožených kabátech a staví jej před soud. Soudce mu vytýká protistátní činnost, protože věčné světlo staví do stínu jasnou zář sovětské rudé hvězdy a odsuzuje ho k 9 měsícům vězení. Pepa prchá TIRÁKEM. V SRN si vnáší do bytu věci z ulice. Běží rychle do práce. 90 % svého měsíčního platu odevzdává Charitě. Vytýká svému šéfovi, že ponižuje své zaměstnance. Dostává vyhazov. Obrací se na Správní soud, žádá ale o zastavení právního řízení.

Do soudní budovy vchází Pepův Šéf a potkává PŘEDSEDU soudu v podnapilé náladě.

ŠÉF pohlédne ke stropu. Vidí Boha Otce a dva andělíčky:

ŠÉF: Vypadá to tu jako někde v kostele. Co to má znamenat, pane předsedo?

PŘEDSEDA: Víte, pane vrchní rado. Za Hitlera tady řádili lidoví soudci a posílali politické vězně na smrt. Po válce sem přišel kancléř Adenauer, jehož ženu umučili nacisté a nechal to tu namalovat, abychom prý jako političtí soudci věděli, že se na nás někdo dívá a že nás bude jednou soudit. – Ten váš doktor Pepa žádá o pozastavení soudního řízení. Já jsem pod přísahou, že budu vykonávat spravedlnost vůči každému a to mě přivádí do slepé uličky.

ŠÉF: Já vás z ní vyvedu, pane předsedo.

Předseda zavírá oči:

PŘEDSEDA: Já nic nevidím. Vedte mne, pane vrchní rado. Potřebuji vůdce.

Šéf vyloví sklenku koňaku:

ŠÉF: A je tady. Napoleon, křestním jménem Koňak. Je to silný vůdce.

Předseda si utáhne.

PŘESEDÁ: Přesvědčil jste mne, pane vrchní rado. Je silný a lahodný, ale jenom ve větším množství.

Šéf vyloví dalšího Napoleona:

ŠÉF: A už je tady. Napoleon Druhý, křestním jménem rovněž Koňak.

Předseda vykulí údivem oči. Šéf jako Vrchní rada táhne do třetice všeho dobrého:

ŠÉF: A tady Napoleon Třetí.

PŘESEDÁ: A jeje. Kde jste se tomuto kouzelnickému řemeslu naučil, pane Vrchní rado? Co že? Nikde? Vrozený talent? – Takže soudní řízení právě skončilo. Doktorovi to osladíme. Dostane účet, až se mu z toho hlava zatočí.

Šéf odchází. Předseda správního soudu vede monolog:

PŘESEDÁ: Ták. Napoleona druhého postavíme k pravé noze, a Napoleona třetího k levé. Napoleon první zůstane v pravé ruce, ale ne nadlouho. Ták. A teď s Napoleonem prvním pořádně zatočíme.

Předseda s ním pořádně zatočí, – už není plný – a vlije ho do sebe. Padá pod stůl. Patrik přivolá se stropu ke stolu oba andělíčky a naznačí jim pokyn, aby povolili pod stolem mechanismus, který drží stůl při sobě. Andělíčky to provedou, ale stůl stojí. Andělíčky tázavě pohlédnou na Patrika. Patrik zvedne pravou ruku až nad hlavu, zatne pěst a naznačí tvrdý úder pěstí do stolu. Andělíčky přikývnou, neboť to pochopili a udeří. Stůl se rozpadá a přikrývá předsedu Správního soudu. Andělíčky vzlétnou ke stropu a zaujmou své místo. Bůh Otec mrkne s uznáním jedním okem na Patrika.

Pepa obdrží účet od Správního soudu. Vykřikne:

PEPA: To nikdy nezaplatím. Za to se může uzdravit 50 slepců v Indii. Zaběhnu k petičnímu výboru Parlamentu.

Pepa se setkává se dvěma POSLANCI. Mají na hlavě čepici jako Mikuláš a na čepici je zobrazena Justice.

PEPA: Podávám stížnost proti předsedovi Správního soudu. Jednal o své újmě. Rozhodněte podle lidských práv. Lidská práva jsou vyslovená vůle Boží všude tam, kde láska umírá v chladném srdci a surových rukou ne-spravedlivé moci.

POSLANEC 1: Naše ústava garantuje soudci svobodu v jeho jednání, pane doktore. My jsme vyspělý právní stát a takové hlouposti jako je Boží vůle a láska nemají u nás místo. Že jo, kolego?

POSLANEC 2: No to bych řekl, kolego. Doporučíme parlamentu, aby vyslal exekutora.

EXEKUTOR pohlédne do Pepova bytu:

EXEKUTOR: Takový chudobinec jsem ještě nikdy neviděl. To bych prostál na bleším trhu nejmíň 50 let, než bych to všechno rozprodal.

Exekutor utíká, až se za nim práší.

Přijíždí policejní vůz.

POLICISTA: Obvodní soud na vás vydal zatykač.

Policista přikládá Pepovi želízka. Pepa ho poštičká za knírka.

POLICISTA: To vám přijde draho!

Pepa je ve vězení, ostráhaný dohola v pruhovaném pyžamu. Stojí před dvěma DOZORCI.

DOZORCE 1: Jak se vám u nás líbí, pane doktore?

PEPA: Je to tu výborné. Dalo by se to vydržet klidně až do smrti. – Postrádám ale pro svůj život tady intimitu. Nemohl bych dostat jednolůžkový pokoj?

Dozorci na sebe pohlédnou a rozesmějí se. Patrik napovídá naznačením dvou kopanců. Pepa kopne jednoho dozorce do holenní kosti, druhého do kolena. Ti se roztančí a odvádí Pepu na samotku.

PEPA: Konečně jsme spolu sami, pane Bože. Děkuji ti za tvé moudré vnuknutí kopanců. Já ti za to zazpívám. Uvidíš. Bude se ti to určitě líbit.

Pepa zapěje verš nějakého žalmu. Pak vytáhne z kapsy lístek:

PEPA: Málem mně to spoluvězni vytrhli z rukou. Doufám, že jsem to napsal dobře. *(čte nahlas)* Ctihodný Svatý otče, obracím se na Tebe jako bývalý strážce věčného světla v Chrámě svatého Mikuláše v Praze, nyní vězeň, díky Bohu v demokratickém nápravném zařízení a ne v komunistickém nebo nacistickém. Na znamení odpuštění odstupuji své místo v Nebeském království paní Justicii, aby si měla kam odložit kabelku s pudrem a nemusela ji držet věčně v ruce. Zdraví Tě Tvá ostříhaná ovečka ve vězeňských kalhotách Pepa.

Pepa zpívá:

PEPA: Kde domov můj, kde domov můj. Tam nahoře, tam nahoře. – Ne, ne, toto se posílat nikam nebude. *(dopis roztrhá)*. Ať si jenom paní Justice drží tu svoji kabelku s pudrem věčně v ruce.

Pepa spí. Zjevuje se mu MATKA TEREZA:

MATKA

TEREZA: Náš nebeský Otec je nespravedlivým rozhodnutím Parlamentu a obou soudů proti tobě velmi znepokojený, protože, zatímco tady sedíš, malomocní naříkají, slepí bloudí ve tmě a děti umírají v nejhlubší bídě. Náš nebeský Otec považuje většinu vítězství na naší Zemi za porážku své vůle, poražené za vítěze a vítěze za poražené. – Tady ti, Pepo, předávám od Ježíše palmu vítězství.

PEPA: Ctihodná Matko Terezo, já uznávám jenom jednu moc, a to je moc lásky. Ty mi nejlíp rozumíš.

Pepa se oblékne do civilu, veme igelitovou tašku, zabouchne za sebou bránu nápravného zařízení a chce jít do svého bytu. Ten je už obsazený mileneckým párem. Dívka v županu pokrčí rameny. Pepa odchází, rostou mu vousy a vlasy. Stává se bezdomovcem. Hypnóza končí.

PEPA: Tak to byl můj souboj v Čertově království.

Pepa si vytáhne z pravé kapsy větrovky láhev červeného vína, s chutí si utáhne a vyrazí dlouhé aspirované ááááá. Láhev zasune zpět do kapsy a odchází. Nadzvedne přitom klobouk nad hlavu a mává s ním přátelsky na pozdrav odchodu.

PATRIK: Slyšte mě křesťané a odpovězte mi. Proč se tento váš Pepa staral o tisíce mil vzdálené ubožáky a dotýkal se nespravedlnosti?

Patrik si sedá, pokládá nohy na stůl a přitahuje láhev piva:

PATRIK: Kdyby si dal nohy na stůl jako Američan a k tomu plzeňskou dvanáctku, mohl si královsky pohovět.

Patrik roztáhne ruce, aby zdůraznil hovění. Vtom mu spadne lampa na hlavu a rozletí se. Věřící se hlásí k odpovědi. Děti velmi aktivně: Já, já já.

Patrik se uctivě ukloní:

PATRIK: Děkuji. Odpověď jsem už obdržel.

INTER. – AMERICKÁ KASÁRNA – DEN

David mluví v kanceláři s jedním důstojníkem, PLUKOVNÍKEM:

PLUKOVNÍK: Předvolal jsem vás, Davide, abych vám něco sdělil. Jde po vás československá vojenská rozvědka.

David se ulekne a vyhrkne:

DAVID: Jakým způsobem mne chtějí odstranit?

PLUKOVNÍK: Naopak! Chtějí vám vložit do náruče tuto ženu. Mozkem této akce je KGB.

Plukovník podává Davidovi fotografii ženy, moderně oděné.

DAVID: Vždyť je to podvrh, pane plukovníku. To je mladá Elizabeth Taylorová.

PLUKOVNÍK: Není, Davide, pouze její dvojnice.

DAVID: Při pohledu na tuto fotografii se mi sbíhají sliny.

PLUKOVNÍK: Tak je s chutí polkněte. Nebojte se, neotrávíte se. Sovětská rozvědka vložila do fotografie poznatky velkého ruského vědce Pavlova.

DAVID: Máte pravdu, pane plukovníku. Agentka drží v ruce velkou ruskou zmrzlinu. Mně ruská zmrzlina ohromně chutná. Sbíhají se mi sliny jako našemu boxerovi. – Takže tuto ženu mám položit?

PLUKOVNÍK: Není třeba. Ona si lehne sama.

David vykřikne úzkostí:

DAVID: Ale vždyť se celá ukrčí. To bude škoda.

PLUKOVNÍK: Nebojte se, neukrčí. Má pokyny přímo z centrály KGB. Než si lehne, tak si všechno odloží. Ponechá si jenom prstýnek na levé ruce.

DAVID: Tak to je výborné, to se určitě neukrčí.

David opět vykřikne:

DAVID: Ale se nachladí. To bude škoda.

PLUKOVNÍK: Nebojte se! Nenachladí. Při milování se pořádně zahřeje.

DAVID: Tak to je výborné. To se určitě nenachladí. – Zajímalo by mě ještě, pane plukovníku: Proč se vlastně svlékne?

PLUKOVNÍK: Důvod je velmi jednoduchý. Gorbačov s Reaganem se dohodli, že o vítězství v souboji mezi Komunistem a Demokracií má být rozhodnuto v posteli. Pokud zastánce demokracie přetáhne komunistku na svou stranu, propustí Gorbačov všechny národy na svobodu.

Pokud tomu bude naopak, otevře Reagan Komunistu všude dveře dokořán.

DAVID: Já ale bojuji proti komunismu pouze slovem. Toto ale nevypadá na boj slovem?

PLUKOVNÍK: Nevypadá.

DAVID: Tak já do toho nejdu. Ale seženu vám náhradníka.

PLUKOVNÍK: Musí to být ale Čech, aby fungovala komunikace.

DAVID: Bude to Čech.

INTER. – OBÝVÁK – VEČER

Patrik a David sedí u konferenčního stolu:

DAVID: Člověče, byl jsem u plukovníka. Jedná se o závěrečný soubor mezi komunismem a demokracií v posteli. Nevzal bys to?

PATRIK: To nepřipadá v úvahu. Určitě bych to nezvládl. I kdyby mně agentka napověděla, že si mám sundat kalhoty, tak bych nevěděl, proč jsem si je vlastně sundal, a začal bych si žehlit puky. – To musí vzít do ruky opravdový odborník v pohlavní oblasti, a tím je bez pochyby Věna.

DAVID: Já mu brnknu.

David vytočí Věnovo číslo:

VÉNA: Tady je Věna.

DAVID: Ahoj Věno. Tady David. Co provádíš?

VÉNA: Těším osamělá ženská srdce.

DAVID: Něco bych pro tebe měl. Potřebuji nechat pomilovat jednu komunistickou agentku. Mám spolehlivé informace od americké rozvědky. Při milování se vůbec nepokřčí ani nenachladí.

- VÉNA:** Tak to je bezvadné. To bude určitě úplně nahá a při milování se pořádně zahřeje.
- DAVID:** Tak to vyříd.
- VÉNA:** Nemůžu, Davide. Udělal jsem v posteli kotrmelec a na podlaze jsem si zlomil klíční kost. Ještě to bolí.
- DAVID:** To je škoda. Co teď?
- VÉNA:** Obrát se na Barnabáše. Je dlouhodobě nezaměstnaný. Ať si protáhne kostru. Zajdeme za ním do hospody.

INTER. – HOSPODA – DEN

Patrik, David a Věna vchází do hospody. Sedí tam i Barnabáš, Veterán a Pepa. David oslovuje Barnabáše:

- DAVID:** Potřebujeme nutně tvoji pomoc. Je třeba neodkladně pomilovat jednu komunistickou agentku.
- BARNABÁŠ:** Musíte chvíli počkat, hoši. Tlačí mě právě pivo na WC.
- DAVID:** Kolikrát tě za den takhle vytlačí?
- BARNABÁŠ:** Třicetkrát.
- PATRIK:** Je vidět, že nezahálíš, i když jsi dlouhodobě nezaměstnaný.

Barnabáš odchází. Patrik s Davidem zdraví u protějšího stolu mávnutím Pepu a Veterána. Poté si oba dají po pivě. – Barnabáš se vrací. Je malé a objemné postavy:

- BARNABÁŠ:** A jsem tady. – Pane vrchní, pivo!

Hospodský přináší pivo.

- BARNABÁŠ:** Včera si mne předvolal pracovní úřad.

RETROSPEKTIVA

INTER. – PRACOVNÍ ÚŘAD – DEN

Barnabáš sedí s dalšími nezaměstnanými. Jeho obličej vyznačuje vážné obavy z toho, že dostane pracovní nabídku. Vychází ÚŘEDNICE:

ÚŘEDNICE: Pane Barnabáši, výpočetní oddělení zjistilo, že jste za dobu nezaměstnanosti obešel už dvakrát celou zeměkouli. Počítač vám doporučuje práci listonoše. Pracovní úřad má zvláštní fond pro zařazení dlouhodobě nezaměstnaných. Za každý doručený dopis dostanete pralinku.

Úřednice si rozbalí pralinku, vsune ji do svých mlsných úst a pochutnává si.

BARNABÁŠ: To mi покажи chuť na pivo a na cigaretu! Úplně se mi z toho točí hlava.

Barnabáš si sedá. Dostává záchvat slabosti. (Konec retrospektivy).

INTER. – HOSPODA – DEN

DAVID: Patriku, máš zodpovědný úkol. Musíš nabídnout Barnabáše Pentagonu jako skvělého milence a bojovníka proti komunismu. Musíš přitom říkat odborným způsobem pravdu.

PATRIK: Pokusím se o to. Při studiu jsem se setkal i se základy klasické medicíny. – Barnabáši, já ti teď předvedu vše, co pak po mně zopakuješ.

Patrik si s předpaženými pažemi třikrát dřepne, zatočí se několikrát v pase a pak se se zavřenýma očima dotýká ukazováčkem obou rukou špičky nosu. – Barnabáš po chvíli opakuje po Patrikovi. Nejdřív ale Patrik diktuje:

PATRIK: Davide piš. – Barnabáš je plně kvalifikovaný pro závěrečný souboj s komunismem. Jeho fyzická kondice je nadstandardní. Výkon jeho dolních končetin je obdivuhodný. Během nezaměstnanosti urazil vzdálenost, která odpovídá dvojnásobku obvodu naší planety Země. – Barnabáši začni!

Barnabáš napodobuje Patrika počínaje dřepy. Patrik diktuje a David zapisuje.

PATRIK: Při tělesném zatížení se nezapotí. Pohybový aparát je volný. I při opakovaném zápalu milostné vášně vysunutí plotýnky nehrozí. Koordinace je vynikající. Z toho vyplývá, že se během souboje s komunistickou agentkou určitě ani jednou nemine.

DAVID: Výborně. Teď si ještě ověříme Barnabášovu schopnost abstraktního myšlení. – Víš Barnabáši, že budoucnost začíná již v minulosti a že Druhá světová válka začala už počtetím Hitlera?

BARNABÁŠ: To nevím. U mne začíná budoucnost vždy, když právě začíná.

David vraští nespokojeně čelo. Věna zasahuje:

VÉNA: Barnabáš má duchapřítomnost. Dokáže si sundat kalhoty úplně samostatně bez pomoci komunistické agentky.

Barnabáš odkývne.

DAVID: Kolik vykouříš za den cigaret a vypiješ pív?

BARNABÁŠ: 40 cigaret a 30 pív.

DAVID: Tento protokol odevzdám plukovníkovi. A on ho postoupí Pentagonu.

INTER. – OBÝVÁK – VEČER

Patrik a David sedí u konferenčního stolku. David drží v ruce láhev slivovice:

DAVID: S těmito borci ten komunismus určitě porazíme. Barnabáš má duchapřítomnost a Věna u toho dělá kotrmelce.

PATRIK: Musíme si na to vypít.

DAVID: Tuto slivovici mi poslala babička. Prý abych se pořádně namazal. Ona se pravidelně maže. Trpí kloubovým revmatismem.

PATRIK: Tak na zdraví! – Kde prosím tě tvoje babička žije?

DAVID: Na Moravě. Má tam švestkový sad. V její vesnici se ti vůbec nekrade.

Patrik vykulí údivem oči:

PATRIK: To nemyslíš vážně.

DAVID: Myslím. – Když před vesničana položíš na stůl hroudu zlata a řekneš, že druhá je 15 metrů pod zemí, tak on si ji ze stolu neveme, ale vykope.

PATRIK: Neveme si ji, i když se nikdo nedívá?

DAVID: Ne. Protože ví, že Pánbůh se dívá.

INTER. – PLUKOVNÍKOVA KANCELÁŘ – DEN

David vstupuje a podává protokol plukovníkovi:

DAVID: Dobrý den, pane plukovníku. Tady je protokol, který doporučuje jednoho kadeta pro souboj s tou vaší komunistickou agentkou.

PLUKOVNÍK: Ihned to sdělím Pentagonu.

Plukovník odchází do vedlejší místnosti, přečte si mlčky protokol a s chutí se zasměje.

Vrací se se vši vážností do kanceláře, kde si David prohlíží obraz prezidenta Reagana.

PLUKOVNÍK: Pentagon je duchapřítomností Barnabáše přímo nadšený. Nesouhlas se však týká jeho kouření, které psychologický profil agentky nepřipouští.

DAVID: Tak to veme Věna a basta! Pusťte mě k telefonu. (*vytáčí číslo*) Ahoj Věno! Musíš tu komunistickou agentku vzít do parády ty. Tady pan plukovník ti řekne víc.

David předává telefon plukovníkovi:

PLUKOVNÍK: Věno, k setkání dojde v Davidově bytě. Agentka se jmenuje Katka. Tvé jméno jí sdělím.

VÉNA: Beru to na vědomí.

INTER. – OBÝVÁK – VEČER

David s Patrikem instalují odposlouchávací zařízení.

PATRIK: Celý děj si natočíme, abychom měli jasné důkazy vůči rozvědkám.

Vchází Barnabáš. V levé kapse má svačinu a pod pravou paží karton piva:

BARNABÁŠ: Kdy to konečně s tou komunistickou agentkou začne, abych to těm komoušům pořádně osolil.

DAVID: Je nám líto, Barnabáši, ale Pentagon tě odmítl, protože kouříš.

Barnabáš zklamaně odchází. – Přichází Věna:

VÉNA: Zdar, hoši!

PATRIK: Ahoj Věno!

Vchází agentka KATKA a zdraví Věnu jako starého známého:

KATKA: Ahoj, Věno!

VÉNA: Ahoj, Katko!

Dochází k mimickému dorozumění mezi těmito třemi muži a Věna s Katkou odchází do ložnice. Patrik s Davidem naslouchají.

KATKA: Doufám, že mě pochopíš, Věno. Mé dětství nebylo příliš šťastné.

VÉNA: Tak vyprávěj.

RETROSPEKTIVA

Vidíme Katku jako pětileté děvče s její BABIČKOU a OTCEM. Katka některé části vypráví:

KATKA: Už jako malá holčička jsem dostala od babičky malého Ježíška.

BABIČKA: Je to tvůj bratříček. A tady máš Ježíše. On tě má moc rád a tiskne tě k svému srdíčku.

Otec bere Katce Ježíše a přináší jí Lenina. Katka mu Lenina vrací.

OTEC: Tady máš Lenina, velkého revolucionáře.

KATKA: Já chci ale zpět Ježíše.

OTEC: Ježíš byl sice taky revolucionář, ale moc špatný, protože prolil vlastní krev. Chtěl změnit svět láskou. A co je to láska? Láska není nic.

KATKA: Já chci ale revolucionáře bez čepice!

Otec utíká do své pracovny a přináší Karla Marxe.

OTEC: Tady máš revolucionáře bez čepice. Karla Marxe.

Katka je velmi rozrušená pohledem na Marxe:

KATKA: Zahod' toho zlého loupežníka. Já se ho strašně bojím.

OTEC: Proč se ho bojíš?

KATKA: On tam byl, on tam byl.

OTEC: Kde byl?

KATKA: V loutkovém divadle. Je to zlý loupežník, lidem všechno bral a týral děti.

OTEC: Toto je tvůj revolucionář bez čepice a basta!

Katka si trucovitě dupne:

KATKA: Já chci ale toho revolucionáře bez čepice, co mi dala babička, toho Ježíše.

Otec je nazlobený, je plný socialistického hněvu:

OTEC: To bychom se na to podívali! Kontrarevoluci v rodině nikdy trpět nebudu.

Katka dostává strach z rozhněvaného otce. Klekne si na kolena a prosí:

KATKA: Tatínku, tatínečku. Zahod' toho zlého loupežníka a vem mne do náruče. Já tě mám strašně ráda.

OTEC: Nevemu.

Otec odchází, zhasne světlo a zabouchne za sebou dveře. Katka klečí na kolenu, pak vstane a odchází do postele, kde pláče. Najednou se v rohu pokoje rozzáří silné světlo, z něhož vystoupí POSTAVA v bílém rouchu, které září sluncem, a kráčí s nataženými rukama přímo ke Katce.

KATKA: Kdo jsi, dobrý pane?

POSTAVA: Já jsem Ježíš, tvůj revolucionář bez čepice, co ti dala babička.

Ježíš bere Katku do náruče. Katka září štěstím. Pak ji klade do postele a něžně pohladí:

POSTAVA: I když mne už nikdy neuvidíš, budu tě stále doprovázet a chránit po celý tvůj život.

Postava se ztrácí. Katka vypráví dál:

KATKA: Když jsem povyrostla, posílal mne tatínek do pionýrského tábora. Prý jsem byla vybrána pro zvláštní úkoly komunismu. – Měly jsme hodného vychovatele, ten mluvil stále ve verších. Rozevřel před námi knihu poezie socialismu. Pak ale přišly jeho poslední dva verše.

PIONÝRKY v pionýrském táboře recitují:

PIONÝRKY: My jsme mladé pionýrky, máme rudé šátečky. Až budeme svazačky, natáhnem si kozačky.

Za básníkem stojí dva MUŽI v kožených kabátech a černých kožených rukavicích. Natáhnou k němu ruce:

MUŽI: Ve jménu zákona jste zatčeni!

Muži básníka odvádí.

V soudní síni se nachází básník jako obžalovaný, pionýrky s Katkou, posluchači, personál soudu a jeho PŘESEDÁ:

PŘESEDÁ: Obžalovaný, vaše stanovisko!

BÁSNÍK: Jako básník socialistického realismu jsem mluvil jenom pravdu.

PŘESEDÁ: To byla chyba. My pravdu nesnášíme. Vy nejste básníkem socialistického realismu, ale jeho tatířkem.

V sále vstane jeden host, prozatím nějaký Václav HAVEL:

HAVEL: Neříká se tatířek, ale satířek. To byste, pane předsedo, měl už dávno vědět.

PŘESEDÁ: Nepoučujte mne, vy kontrarevolucionáři! A jestli tu vaši hubu nezavřete, tak po vás hodím tímhle kladivem.

Předseda plný hněvu socialistické spravedlnosti udeří kladivem do stolu a zasáhne prsty své levé ruky. Vykulí divoce oči, protáhne se bolestí, syčí jako had, otočí se o 180 stupňů, čepice se mu přitom sklouzne z hlavy po zádech na patu pravé nohy a při odpíchnutí z tohoto místa ukrutné bolesti čepice vykopne, která po několika saltech mortále přistává na hlavě obžalovaného. Ten reaguje s mimikou příjemného překvapení. Předseda utíká od stolu spravedlnosti. V sále propuká smích. Havel vstává a mává posluchačům. Je slyšet výkřiky: „Ať žije Václav Havel!“ – Předseda se s rukou v nádobě pro chlazení šampusu vrací. Pověšil si, že jeho soudcovská čepice je na hlavě obžalovaného. Okamžitě se pouští do Havla:

PŘESEDÁ: Vy intelektuální buřiči, vy nemáte naprosto žádnou úctu k socialismu. Vy jste tady způsobil převrat.

Předseda žádá Katku, aby mu přinesla jeho čepici z hlavy obžalovaného:

PŘESEDÁ: Přines mi, věrná pionýrko, tu čepici.

Katka odmítá pohybem hlavy. Předseda se obrací na obžalovaného:

PŘESEDÁ: Obžalovaný! Přineste mi ve jménu zákona tu čepici!

BÁSNÍK: Ne, ne, pane předsedo. Sama přiletěla, tak ať si taky sama odletí.

V sále zaznívá smích. Pionýrky se culí. Soudní personál tají dech. Básník pokračuje:

BÁSNÍK: Mně ale na ní vůbec nezáleží. Já mám doma čepic dost. Některé si mohu natáhnout dokonce i na uši.

V sále zaznívá bouřlivý smích.

PŘESEDÁ: Bez čepice, která pokrývala geniální mozek našeho velikého vůdce Lenina, nemohu vynést žádný pravomocný rozsudek. – Obžalovaný vypadněte odsud!

Obžalovaný odchází s čepicí na hlavě. Na chodbě ji posadí na hlavu Václava Havla:

BÁSNÍK: Tak, Vášo, předávám ti čepici a prohlašuji tě za revolucionáře. – Sakra, ta čepice je nějaká hebká, sametová.

HAVEL: Sametová čepice – sametová revoluce.

BÁSNÍK: Na čem teď pracuješ. Slovo má ohromnou sílu.

HAVEL: O tom si pohovoříme za zavřenými dveřmi u piva u Kalicha.

Básník s Havlem odchází a tím končí i retrospektiva.

INTER. – POKOJ – VEČER

Patrik s Davidem sedí u odposlouchávacího zařízení.

DAVID: Katka nemůže být v žádném případě komunistickou agentkou.

PATRIK: Co se ale za tím vším skrývá?

DAVID: Tomu se budeme ještě hodně divit.

PATRIK: Ať se v klidu pomilují. Jdeme tančit, ty s tvou americkou vojínkou a já se svou německou maturantkou.

INTER. – TANEČNÍ LOKÁL – VEČER

Patrik a David popijí a tančí se svými holkami beze slov. Hudba hraje evergreeny k něžnému tanci.

EXTER. – AREÁL AMERICKÝCH KASÁREN – DEN

Véna utíká k americkému plukovníkovi.

INTER. – KANCELÁŘ PLUKOVNÍKA – DEN

Véna zaklepe na dveře, vstoupí na vyzvání a jedná jako opravdový voják, srazí paty a hlásí:

VÉNA: Pane plukovníku, úkol splněn. Agentka Katka stojí oběma nohama na naší straně, na straně svobody.

PLUKOVNÍK: Výborně, Véno! Hned podám tuto zprávu dál. V Kremle pohasnou všechna světla a v Bílém domě se naplno rozzáří.

Véna nadšeně zvolá:

VÉNA: Ta světla v Kremle měla být už od počátku pohaslá. Katka se narodila svobodná pro lásku a zůstala těmto ideálům vždy věrná. Už od nejtělejšího dětství je hledala a bránila proti moci zideologizované diktatury ztělesněné v omezenosti jejího vlastního otce.

Plukovník zajásá:

PLUKOVNÍK: Toto velmi rád slyším. Nyní propustí Gorbačov jako velký přemožitel nesvobody ze zajetí všechny národy Evropy. – Musím se ještě na něco zeptat, což je pro

mne to nejdůležitější. Došlo mezi vámi s Katkou k něčemu?

VÉNA: Vypadám snad na to, že by nedošlo, pane plukovníku?

PLUKOVNÍK: Tak to stačí. Můj úkol jste na sto procent splnil.

Véna opouští za doprovodu plukovníka jeho místnost a odchází dlouhou chodbou.

Plukovník se za ním dívá, pak si po dvou větvích vyskočí jako malý chlapec:

PLUKOVNÍK: Všechno běží podle plánu. To bude mít Emilka ale radost.

INTER. – OBÝVÁK – DEN

Patrik sedí v županu za psacím stolem a píše s vyslovováním:

PATRIK: Po tomto radostném výskoku plukovníka agentka Katka zmizela z našeho i z Vénova vědomí. Nechali jsme se strhnout vlnami všedního života.

EXTER. – HLAVNÍ NÁDRAŽÍ – VEČER

Patrik stojí na nástupišti, David ve vlaku u otevřeného okna:

PATRIK: Po mnoha letech jedeš poprvé na návštěvu naší staré vlasti. Dávej si pozor, ať ti tam estébáci nebo kontra-rozvědčící nevyrazí všechny zuby.

DAVID: Prosím tě, Patriku, jak můžeš takhle mluvit. Brutalita nacistů je těmto lidem úplně cizí. Oni nikomu zuby nevyrazí, jenom je uvolní, aby při prvním kousnutí do banánu vypadly samy.

Vlak se rozjíždí.

PATRIK: Dávej si pozor, ať o ně nepřijdeš, když jim odmítneš spolupráci.

DAVID: Budu si vařit dvakrát denně krupici.

Vlak se už vzdaluje. Patrik křičí ze všech sil:

PATRIK: Neber to na lehkou váhu, Davide! Krupice se přejí!

David mávne rukou, zavírá okno, vlak nabírá rychlost.

EXTER. – ZAHRADA V KOMUNISTICKÉM ČESKOSLOVENSKU – DEN

Následující diskuse se účastní David, jeho BRATR a KUKAČKA:

KUKAČKA: Kuku, kuku.

DAVID: Už před třiceti lety jsem slyšel komunisty v rádiu vypřevovat: „Poroučíme dešti větru, proměníme přírodu“. Hlas kukačky se jim ale ještě změnit nepodařilo.

KUKAČKA: Kuku, kuku, kuku.

DAVID: Kuká stejně jako v Západním Německu.

Bratr odpovídá s politováním:

BRATR: Ta se má. Já kdybych otevřel zobák jako ty, brácho, v Německu, tak mě zavřou.

KUKAČKA: Kuku, kuku.

DAVID: Kukačka kašle na státní hranici a její ostnatý drát s 20 000 volty a odlétá si každý rok do teplých krajin.

BRATR: Ta se má. Já se nikam nedostanu. Kdybych se přiblížil k ostnatému drátu, tak mě zastřelí.

KUKAČKA: Kuku, kuku, kuku.

DAVID: Do republiky si přiletí jenom zakukat. O své potomky se vůbec nestará.

BRATR: Ta se má. Já kdybych vysedával na stromě a nedostavil se pravidelně do práce, tak mě zavřou.

KUKAČKA: Kuku, kuku, kuku.

DAVID: Komunismus je nejlepší státní zřízení pro kukačku. Pro člověka je to koncentrák.

KUKAČKA: Kuku, kuku, kuku.

DAVID: Zítra jdu na pasový úřad, do okresní komunistické centrály nesvobody. Půjdeš i s matkou se mnou jako tělesná stráž.

INTER. – OBCHOD NA DOMÁCÍ POTŘEBY – DEN

David, jeho bratr a MATKA vstupují do obchodu, kde čeká PRODAVAČKA. Bratr je mohutné postavy a matka také.

DAVID: Tak, mami, dnes ti koupím konečně ten válek na nudle. – Dejte nám, slečno, ten největší.

PRODAVAČKA: Tady je. Musíte ho ale správně skladovat. Když vám spadne na hlavu, tak už se nikdy neproberete. Nová technika. Nemusíte na něj tlačit. Válí sám. Je z olova. Mám vám jej zabalit?

DAVID: Děkuji slečno, nebalit.

Matka si odnáší válek na nudle v náruči.

INTER. – CHODBA – DEN

David, bratr a matka stojí u dveří pasového úřadu. David se rozhlédne kolem sebe a tiše sděluje svému bratru:

DAVID: Mám důvěrné informace. Nepřemožitelný britský agent 007 vypátral, že ta úřednice za dveřmi má pod Venušíným pahorkem kouzelný knoflík. Když na něj přitlačí a dechne do mikrofону, přispěchá jí na pomoc kontrarozvědčík. Dávej dobrý pozor!

Všichni vstupují do kanceláře. V kanceláři sedí za stolem ÚŘEDNICE, opravdová sexbomba. Úřednice vstává:

ÚŘEDNICE: Počkejte si chvilku. Hned se vrátím.

BRATR: To je opravdová sexbomba.

DAVID: Odchází i s náloží.

Bratr se rozhlíží po celé místnosti, prohlíží i stůl, pak si klekne a loží po čtyřech kolem stolu:

DAVID: Co děláš, člověče?

BRATR: Hledám ten kouzelný knoflík pod Venušíným pahorkem. Na stropě ani na stěně není.

Úřednice se vrací. V pravé ruce nese sošku Venuše stojící na pahorku, v levé ruce mikrofon. Tyto předměty postaví na psací stůl a zasedne. Pokyne Davidovi, aby jí podal pas:

ÚŘEDNICE: Takže Západní Německo, že jo?

DAVID: Ano.

Úřednice přitlačí na knoflík pod Venušíným pahorkem na sošce a dechne do mikrofonu.

INTER. – KANCELÁŘ ROZVĚDČÍKA – DEN

ROZVĚDČÍK sedí v křesle, v oděvu pohádkové postavy Hastrmana. Zaslouchne vzdechnutí své úřednice v mikrofonu, což jej probere z mikrosnánku:

ROZVĚDČÍK: Už je to tady. Už je rybička dušička v síti. Musím spěchat na pomoc.

Rozvědčík shodí ze sebe rychle oblek hastrmana, pod nímž má vojenskou uniformu. Utíká z prvního poschodí dolů a vtrhne do kanceláře pasového oddělení. Zahlédne matku, jak pěstuje válek na nudle a bratra, jak pohybuje jako hromotluk boxersky mohutnými pažemi, vyskočí jako králik a utíká pryč. Rozvědčík je totiž trpasličí postavy.

BRATR: Proč utíká?

PATRIK: Tak tomu se, brácho, říká desinformace nepřátelské rozvědky.

BRATR: Máš pravdu. I na mě to působí. I já jsem z toho Venušička na pahorku a kouzelného knoflíku úplně paf.

Úřednice podá Davidovi pas:

ÚŘEDNICE: Váš pas.

David jej otevře:

DAVID: Jak to? Zažádal jsem o dva týdny a vy mně dáte 24 hodin.

ÚŘEDNICE: Jste vyhoštěn!

Všichni odchází.

INTER. – U BRATRA – DEN

David před odjezdem. Bratr drží Davidův elegantní kufr:

BRATR: Co s tím kufrem?

DAVID: Ten ti daruji.

BRATR: Díky. Dám si na něj bacha. Do letadla s ním nenastoupím. Bylo by ho škoda.

David odchází s volnými rukama a píská si.

INTER. – OBÝVÁK – VEČER

David už dorazil z Československa. Patrik se chystá na návštěvu k svému profesorovi:

PATRIK: Ahoj. Jdu k svému profesorovi. Má narozeniny.

David se svlékne a zalehne.

INTER. – U PROFESORA – VEČER

Patrik sedí s paní PROFESOROVOU.

PROFESOROVÁ: My nemáme děti a tak vás manžel bere jako svého syna. On by vám nikdy neřekl „doktore“, ale vždy jen Patriku.

Profesor vchází nakloněný na pravou stranu.

PATRIK: Co je to s vámi, pane profesore? Snad ne vysunutá pločtýnka.

PROFESOR: Ne. Jedná se o pohlazení symbolem veřejného pořádku, lidově řečeno pendrekem.

PATRIK: Já bych to spíš nazval úderem.

PROFESOR: Uhádl jste, Patriku, ale ten úder musíte dát do množného čísla. – Domníval jsem se, že to byl osud, který mne přivedl do dosahu onoho ukrutného instrumentu, ale byla to zvědavost. Chtěl jsem všechno lépe vidět a slyšet.

PATRIK: Kde jste se dostal do kontaktu s tímto uklidňovacím prostředkem? Snad ne tady v Západním Německu?

PROFESOR: Ne, bylo to v Praze. Studenti tam právě nacvičovali nějakou demonstraci proti vládě komunistů.

PATRIK: To vám teda nezávidím.

PROFESOR: Není co závidět. Mezinárodní norma doporučuje úder silou jednoho koně, to pro uklidnění úplně stačí. Komunisté ale nerespektují lidská práva a tlučou silou deseti koní. Dokonce nacisté tloukli silou pouze devíti koní.

PATRIK: To museli být ale už strašně unavení.

PROFESOR: Odevzdal jsem se do rukou chiropraktika. Doufám, že mě narovná.

Paní profesorová nabízí přípitek:

PROFESOROVÁ: Pojdte! Už je nalito.

PATRIK: Na vaše zdraví, pane profesore.

Pan profesor drží skleničku v levé ruce. Všichni připíjí.

DĚJSTVÍ III.

Patrik sedí v županu jako spisovatel za svým psacím stolem. Slova si diktuje:

PATRIK: Jednoho dne se Vénovi zastesklo po jeho milence jedné noci, komunistické agentce Katce. Utíkal za plukovníkem.

Véna utíká americkými kasárnami a vběhne do kanceláře plukovníka:

VÉNA: Vyhledejte, pane plukovníku, v Československu agentku Katku a předejte jí tyto peníze.

Véna podává plukovníkovi obálku s penězi.

PLUKOVNÍK: Peníze dostane takřka obratem.

Véna odbíhá a radostně si vyskakuje.

EXTER. – ZAHRADA V KOMUNISTICKÉM ČESKOSLOVENSKU – DEN

Katka sedí u stolu s třemi malými děvčaty, trojčaty, a píše dopis, slova si diktuje.

Na obloze se rozpíná nádherná duha.

KATKA: Milý Věno, děkuji Ti za finanční pomoc. Velmi nám to bodlo. S trojčaty, o nichž ještě nevíš, mám plné ruce práce. Pomáhá mi babička, která je má strašně ráda. Děda by je nejraději všechny utopil. Prý jsou to parchanti zavilého nepřítele komunismu. Až trojčátka povyrostou a začnou lépe vnímat, budu jim vyprávět o tom, jakého mají tam daleko na Západě, kde sluníčko má svoji postýlku, hodného tatínka, jak měl jejich maminku moc rád, jak ji hladil a přikryl teplou dečkou. – Pevně věřím, že český národ setře ze svých beder dědictví otců nesvobody a Zla a rozpomene se nad dědictvím svobody a lásky. Pak budeme moci

žít ve společném manželství. Komunismus rozděluje,
Bůh spojuje. Zdraví Tě Tvá Katka.

INTER. – OBÝVÁK – VEČER

Patrik s Davidem sedí v obýváku. Věna doběhne celý rozrušený s dopisem a fotkou. Podává dopis Davidovi:

VÉNA: Dopis od Katky.

David s Patrikem hledí do dopisu a němě ho čtou. David omdlévá:

DAVID: To jsem té Katce ale nadrobil. Úplně se mně z toho točí hlava.

Patrik přikládá Davidovi studený obklad na čelo.

VÉNA: A tady je fotka.

Patrik a David se dívají na trojčata. David se obrací k Věnovi a kategoricky mu nařizuje:

DAVID: Musíš okamžitě zrušit firmu pro útěchu osamělých srdcí a Katku si každopádně vzít.

VÉNA: Já jsem takovou firmu nikdy neměl. Jenom jsem si z vás utahoval. Dal jsem se jako vy na studie a jsem doktorem sexuologie. Mohl bych vám nabídnout velkou abecedu pro pohlavní analfabety.

DAVID: My jsme došli na svět jako pohlavní analfabeti a jako pohlavní analfabeti z něj i odejdeme.

VÉNA: Vy neodejdete.

DAVID: Takže mi neodejdeme, i když nejsme svědci Jehovovi?

VÉNA: Ne. Vy neodejdete, ale ani nezůstanete. Vy odkulháte. A já teď odletím.

Věna roztáhne obě paže, mává nimi jako pták „obletí“ radostně obývací a mizí.

PATRIK: Poslyš, Davide. Mně se to všechno nezdá. Věna nás vodil za nos, a tak nějak intuitivně tuším, že nás vodí za nos i plukovník americké armády. Zítřka se za něj vydám a podrobím ho křížovému výslechu. Doufám, že se ke všemu přizná.

DAVID: Doufejme. Jsem na to velmi zvědavý.

INTER. – KANCELÁŘ PLUKOVNÍKA – DEN

Patrik klepe na dveře.

PLUKOVNÍK: Dále!

PATRIK: Dobré ráno, pane plukovníku!

PLUKOVNÍK: Co vás za mnou vede, Patriku?

PATRIK: Velmi vážná věc. – Máme s Davidem pocit, že jste si s námi s Davidem v souvislosti s tou komunistickou agentkou jenom zahrával. My nejsme žádní malí chlupci, kterým se dají všelijaké bulíky na nos. Žádám vás, abyste mně všechno jako chlap otevřeně vysvětlil.

PLUKOVNÍK: Nejdříve bych se chtěl všem účastníkům upřímně omluvit. Celá věc je tak spleť, že ani nevím, kde bych měl správně začít.

PATRIK: Začněte kdekoliv. Já vám porozumím. Já jsem totiž jak Davida, tak i Věnu v tomto vašem urputném boji proti komunismu na každém kroku doprovázel.

PLUKOVNÍK: Právě jste trefil hřebík na hlavičku. Jednalo se o skutek o urputný boj proti komunismu. Celá věc však má úplně jinou tvář.

PATRIK: Jak to? O čem vůbec mluvíte?

PLUKOVNÍK: Já jsem totiž šéfem pro plánování politické jasnovidnosti a navíc vrchním velitelem ozbrojených amerických sil v Západním Německu. Nejsm totiž jenom

plukovníkem, nýbrž generálplukovník. Zavedl jsem novou metodu utajování před východoevropskými vojenskými rozvědkami. Ponechte si to ale pro sebe.

PATRIK: Ponechám. Nemějte strach. Co tím ale vlastně chcete říct?

PLUKOVNÍK: Že celá záležitost s tou komunistickou agentkou byla pouhá hra, ovšem hra s vážným pozadím.

PATRIK: Co mně teď naznačujete, vůbec nechápu.

PLUKOVNÍK: Teď pozorně naslouchejte a třeba mně i odpustíte. Musel jsem jednat tak, jak jsem jednal.

PATRIK: Už mne nenapínejte a začněte, než prasknu zvědavostí.

PLUKOVNÍK: Tak dobře. Já jsem totiž blízký příbuzný Katky, její strýc, ovšem narozený ve Spojených státech. Otec Katky, zavilý komunist, chtěl Katku provdat za jednoho komunistického předáka, jak se říká za velké zvíře.

PATRIK: Je to možné? Katka a její manžel komunist? To si vůbec nedovedu představit. – Já jsem psychoanalytik a tak dokáži svým rentgenovým zrakem nahlédnout do duše každého člověka.

PLUKOVNÍK: Samozřejmě, že Katka byla zásadně proti takovému sňatku a spojení.

PATRIK: To se vůbec nedivím.

Plukovník vypráví a do vyprávění vniká RETROSPEKTIVA

PLUKOVNÍK: Katčina 95-letá prababička, a moje babička EMILKA, která žije od roku 1948 ve Spojených státech, chápala úmysl svého komunistického prazetě jako výzvu k souboji.

RETROSPEKTIVA

EMILKA drží hůl v ruce. Plukovník stojí před ní:

EMILKA: K tomuto sňatku nesmí nikdy dojít. Lůno Katky nesmí poskvrnit žádný komunistický funkcionář. Na čem teď pracuješ, chlapče?

PLUKOVNÍK: Na strategii maximálního tlaku na levé křídlo.

EMILKA: Vyjmi z té tvé strategie to levé křídlo a vlož do ní srdce. – Podívej se, chlapče, kolik tu mám fotek s Katkou, jak vyrůstala, plný sekretář. Přirostla mi k srdci. Musí přijít do jiného stavu se stoprocentním antikomunistou ze Západu.

Návrat do kanceláře plukovníka.

PATRIK: Vůbec to nechápu. Komunisté jsou přece lidé.

PLUKOVNÍK: Samozřejmě, komunisté a nacisté jsou bohužel také lidé, žádní mimozemšťané. Mezi komunisty se najdou dokonce i dobří lidé. – Celá věc má však v tomto případě závažné a tragické pozadí.

Následuje retrospektiva v obrazech podle vyprávění plukovníka.

RETROSPEKTIVA

Emilka utíkala se svým bratrem a dvěma dětmi po komunistickém převratu na Západ, poté, co milicionáři zavraždili jejího manžela, mého dědečka. Katčina prababička, neboli moje babička a její bratr byli dvojčata, jakož i její dospívající dcery. Na svobodu na Západ se ale dostala jenom Emilka a jedna její dcera, to je moje matka. Druhou zajala pohraniční stráž i s Emilčiným bratrem a jeho ženou. Odveklí je všechny do vězení. Jejího bratra odsoudili k trestu smrti a popravili ve věznici na Pankráci. Švagrovou tam umučili.

Retrospektiva končí a dochází k návratu do kanceláře plukovníka.

PATRIK: Teď už všemu rozumím. Bylo to hrozné. Brrr. Tato zločinecká sebranka vaši rodinu rozdělila hrozným způsobem. Pokračujte, pane plukovníku! A co dál Emilka?

PLUKOVNÍK: Dobře. Vraťme se tedy k mé návštěvě u Emilky.

Retrospektiva pokračuje.

Emilka doprovází plukovníka s hůlkou v ruce ke dveřím:

EMILKA: Pojd', chlapče. Vyprovodím tě ke dveřím. Tady máš balíček žvýkaček a lízátko. Oslad' si život.

Návrat do kanceláře plukovníka.

PLUKOVNÍK: President Reagan byl osudem mé rodiny hluboce dojat a tak mi dal volnou ruku pro Emilčinu záchrannou akci. Katku jsem nechal pozvat do Západního Německa. Na fotce se jí zalíbil David. Vás pokládala za náhradníka.

PATRIK: Katka je hodná a inteligentní holka. David je ale zamilovaný do jedné americké vojínky a mne váže hluboká platonická láska k mé maturantce.

PLUKOVNÍK: A tak to vyhrál Věna.

PATRIK: Mají ta trojčata něco společného s Emilčinou strategií maximálního tlaku na srdce?

PLUKOVNÍK: Musím říct, že nemají. Katka chtěla mít jistotu, že otěhotní a tak brala hormony.

INTER. – OBÝVÁK – DEN

Patrik sedí s Davidem v obýváku:

DAVID: To ti všechno řekl plukovník?

PATRIK: Ano, slyšel jsi všechno, co mi řekl.

DAVID: Brát člověku svobodu je nepřijatelná drzost!

David si vezme z regálu nějaké věci a odchází rázným krokem. Na ulici sedá do auta a odjíždí. Zastaví před americkými kasárnami a vchází dovnitř, pak do učebny, která je plná vojáků. David radostně zvolá:

DAVID: Výborně, právě vás hledám, moji PILOTI a pilotky vrtulníků. Kde se nachází kopiloti a navigátoři?

KAPITÁN JOHN: Ve vedlejších učebnách. Do jedné místnosti bychom se všichni nevešli.

DAVID: Co právě probíráte?

KAPITÁN JOHN: Noční lety podle nové techniky.

DAVID: Výborně. Mám pro vás úkol. Jedná se o velmi náročnou misi. Můj kamarád Věna potřebuje unést svou ženu s dětmi z komunistického Československa. Kdo se hlásí?

VŠICHNI vykřiknou současně:

VŠICHNI: Všichni!

DAVID: To nejde! S dvaceti vrtulníky bychom probudili celou republiku. Únos provedeme pouze s jedním letounem. Bude se proto losovat. Půjčte mi vaši čepici, seržante John!

KAPITÁN JOHN: Já nejsem seržantem, pane profesore. Já jsem kapitán a jsem na to hrdý.

DAVID: Promiňte a děkuji za čepici.

Všichni si píší na lísteček svá jména a vhazují je do čepice.

DAVID: Mary, vytáhněte los. – Ano Johne, vaše čepice, vaše výhra. – Seznamte vašeho kopilota a navigátora s celou akcí. Tady máte podrobnou mapu Československa. Nebereme s sebou žádnou zbraň, jasné? Setkáme se přesně ve čtvrt na dvě ráno na letišti.

VŠICHNI: Na shledanou, pane profesore!

EXTER. – OBÝVÁK – DEN

Patrik s Davidem sedí v křeslech. Přiběhne Věna.

DAVID: Zítra tady budeš mít ženu i s „parchantama“.
VÉNA: Jak to chceš zvládnout, člověče?
DAVID: To víš. Mám dobré kontakty. Zvládnu to všechno hravě s klukama z Americké armády. Setkáme se dnes v noci u vrtulníku. Oznam to Katce. – Tak to už trochu oslavme, Věno.

David vytáhne láhev slivovice:

DAVID: Mám chuť na skleničku slivovice.
VÉNA: Já taky a Patrik se přidá.
PATRIK: To víte, hoši, já se nutit nenechám. Není to práce.
VÉNA: Na svobodu!
DAVID: Na lásku!
PATRIK: Na zdraví!

Věna utíká s nadšením za plukovníkem. Vpadne do jeho kanceláře, sotva popadá dech.

INTER. – KANCELÁŘ PLUKOVNÍKA – DEN

VÉNA: Pane plukovníku, pane plukovníku, mám pro vás ohromnou zprávu. David přiveze s jeho letci Katku i s dětmi do Západního Německa. Není to ohromné?

Plukovník nejdřív zezelená, pak se ale vzchopí, potáhne si vojenské sako směrem dolů a prohlásí:

PLUKOVNÍK: Jó, to je určitě ohromné, ale nepřístupné.
VÉNA: Proč? Přece nepadneme před komouši na prdel.
PLUKOVNÍK: No to ne. Ale tímto aktem bychom ohrozili pokojné umírání komunismu v Československu. Mějte jenom trpělivost.
VÉNA: David ale má už všechno dobře připravené.

PLUKOVNÍK: David je ten poslední člověk pro to, aby převzal velení v Americké armádě. Ještě nikdy nedržel zbraň v ruce. Bojí se každého výstřelu jako pudl a zacpává si přitom uši jako roční nemluvně. Nepozná jedinou vojenskou hodnotu. Vojáci by pro něj ale udělali všechno.

VÉNA: Tak tomu nechte volný průběh.

PLUKOVNÍK: A to jste snad spadl z Marsu, Véno? Dovedete si vůbec představit, co bychom tím mohli způsobit, kdyby je zadrželi na československém území?

VÉNA: Komunismus by se znovu postavil na nohy.

PLUKOVNÍK: Přesně jste to uhodl. Armáda by mě protlačila řadou disciplinárních řízení a nakonec bych skončil jako cestář.

Slovo cestář pohne Vénu ke zpěvu. Zpěv je doprovázen obrazem jako v muzikálu. Zpívají rychleji než obvykle.

VÉNA: Na silnici do prášil, – mám od Patrika posthypnotickou sugesci. Prožiji všechno jako skutečnost. (*Véna si přitlačí na oba spánky a všechno se mění v děj*) Jeden starší cestář žil, A kamení, a kamení, A kamení tam roztloukal, Když silnici šterkoval.

Plukovník si vzpomíná:

PLUKOVNÍK: To mě babička Emilka taky naučila zpívat.

OBA: Jela paní v kočáře, Uviděla cestáře,

PANÍ: A cestáři náš, cestáři náš, Těžkou práci tady máš, Těžkou práci tady máš.

VÉNA: Cestář na to odpoví,

PLUKOVNÍK: Krásná paní, to se ví, Kdybych já moh, tak jako vy, tak jako vy, Jezdit ve zlatém kočáře, Nedělal bych cestáře.

Návrat do reality.

PLUKOVNÍK: Tak, hezky jsme si zazpívali. A teď vás nechám zavřít, Věno.

VÉNA: Vy jste snad spadl z Marsu, pane plukovníku.

PLUKOVNÍK: Ano, právě jsem dopadl. – Zítra vás propustím. Mezitím musím vyřešit zásadní problém: Převzít velení v Americké armádě z Davidových rukou do rukou svých.

Oba vychází na chodbu, kde potkávají SERŽANTKU.

PLUKOVNÍK: Ano, máme štěstí. Seržantka vás odvede do basy.

SERŽANTKA: Provedu.

PLUKOVNÍK: Ať mu kuchař připraví tu nejlepší večeři a přidá soudek vína.

VÉNA: Já vám ji pomiluji, pane plukovníku.

PLUKOVNÍK: Mýlíte se. Není moje. Ta moje je ve Státech.

Seržantka odvádí Věnu. Plukovník vyhlédne z okna a pak si v monologu sám pro sebe říká:

PLUKOVNÍK: Člověk musí být přísný, jinak by se nám všechno rozpadlo pod rukama. Ano, už se úplně setmělo. Obstarám si baterku, a počhám si na letišti na ty dobrodruhy.

Nasedá do džípu, odjíždí, na letišti utíká rychle k připravenému vrtulníku, ukryje se uvnitř. – Čtyři příkrčení muži se plíží k helikoptéře. David je jako operační velitel vede a dává jim pokyny k postupu. – Když se posádka na Davidův pokyn úplně připlíží k helikoptéře, plukovník náhle vyskočí, přistane v náruči posádky a začne křičet:

PLUKOVNÍK: Tak, už jsem vás chytil.

PILOTI: Vždyť to není pravda. To jsme my chytili Vás, pane plukovníku.

PLUKOVNÍK: Tak už mě sakra přestaňte pěstovat a postavte mě na nohy!

Letci splní rozkaz. Plukovník vyhrožuje:

PLUKOVNÍK: Já vám ráno vyhlásím takový poplach, že se budete vařit ve vlastním potu.

David se skrývá za zády letců. Letci smekají pohotově své čepice, svírají je pokorně v rukou a žebrají:

PILOTI: Pane plukovníku, smíme se místo toho ranního poplachu odsud odplazit?

PLUKOVNÍK: Ne, vy odsud odběhnete. – Sakra chlapi, nestůjte přede mnou jako poddaní sedláci před krutým pánem!

Plukovník si oddechne a zařve:

PLUKOVNÍK: Pozor!

Piloti si okamžitě nahodí čepice a postaví se do pozoru. Plukovník znovu zařve:

PLUKOVNÍK: Čelem vzad! – Teď si kleknete na jedno koleno, a když zaslechnete výstřel, začněte utíkat jako zajíci na honě. Pokud doběhnete k mému džípu včas, odpustím vám ranní poplach.

PILOTI: Rozkaz!

David, který stál za jejich zády, se teď objeví před nimi. Ustoupí stranou, aby jim nepřekážel. Plukovník má u sebe i stopky. Vytáhne z brašny služební pistoli a vystřelí do vzduchu. Piloti vyrazí jako profesionální běžci.

DAVID: Ti zlomí určitě nějaký rekord.

Plukovník zvedne oči od stopek.

PLUKOVNÍK: Hodnotíte správně, Davide. Zlomili všechny dosavadní rekordy ve sprintu.

DAVID: Jsou to letci.

Plukovník poučuje Davida:

PLUKOVNÍK: Ještě nikdo nikdy neviděl ani nikdy neuvidí americké vojáky po jediném výstřelu tak rychle utíkat. Važte si toho!

DAVID: Vážím. Jste opravdu silný velitel. Odstupuji vám plně velení v Americké armádě.

Plukovník odveze všechny do kasáren. Věnu propustí z basy. Je opilý a zpívá si „Kde domov můj“. David zaklepe na okénko své vojínky.

INTER. – OBÝVÁK – DEN

David si prohlíží bombardáky.

PATRIK: Kde jsi ty bombardáky vzal? Tyto kalhotky našich babiček. Snad jsi je nezabavil tvé vojínce, aby sis všechno zjednodušil.

David obtěžkává bombardáky v rukou a odhaduje jejich hmotnost:

DAVID: Nechal jsem je ušít. Jsou mohutné, padesátkrát těžší než kalhotky jejich dospělých vnuček. Západoněmecká vojenská rozvědka je považuje za zatraceně nebezpečnou zbraň. Byl jsem požádán, abych vysvětlil rozdíl mezi bombardéry a bombardáky. Potřebuji tě jako asistenta.

PATRIK: Rád tě doprovodím.

David si ještě přibalí jeden obraz bombardérů a odchází i s bombardáky a Patrikem do domu Armády spásy, kde má dojít v utajení před zraky sovětských špionážních družic k rozhodujícímu úderu proti bombardákům. V domě Armády spásy čeká už kontrarozvědka v přestrojení za bezdomovce. Pravou stranu bundy jim táhne dole dvoulitrová láhev červeného vína. Po vstupu Davida s Patrikem se ujímá slova ŠÉF kontrarozvědky:

ŠÉF: Přátelé, sešli jsme se v té nejlepší armádě světa, která nikdy nevystřelila a žádnou válku neprohrála, sešli jsme se v Armádě spásy.

Ozývá se potlesk. Šéf pokračuje:

ŠÉF: Vítám mezi námi profesora Davida. Profesor David je nejkompetentnějším odborníkem na řešení neřešitelných problémů.

David si dřepne, aby si všichni povšimli jeho velikosti.

ŠÉF: Vysvětlí nám rozdíl mezi bombardéry a bombardáky. Náš profesor je už připraven k rozhodujícímu úderu proti této zatraceně nebezpečné zbrani, kterou naše kontrarozvědka vždy považovala a do dnešního dne považuje za geniální výplod inženýrů československého zbrojního průmyslu. – Zahajte útok, pane profesore!

Patrik předává Davidovi obraz s dvěma bombardéry. David jej přebírá a předstupuje před rozvědky s vysvětlením:

DAVID: Pánové, zatímco bombardéry létají ve výšce 10 000 metrů,

Patrik odebrává rychle bombardéry z Davidovy ruky a předává mu obratem bombardáky, aby pokračoval:

DAVID: létají bombardáky pouze ve větru na šňůře ve výšce jednoho a půl metru.

Šéf kontrarozvědky vstává ze židle a vysvětluje celou záhadu bombardáků, které popletly hlavu celé západoněmecké kontrarozvědce. Vyprávění přechází v obrazovou dokumentaci.

ŠÉF: Jste pánové určitě zrovna tak překvapeni jako já. Tyto bombardáky jsou neodlučitelnou součástí mého tragického osudu. Když jsem při bombardování mého rodného města za Druhé světové války ztratil svou matku, otce, oba sourozence, prarodiče, tety, strýce, bratrance a sestřenice, zůstal jsem jako pětiletý chlapec na světě úplně sám. Kolem mne nebylo po náletech nikoho. Našli mne v ohořelých troskách jedni čeští manželé, kteří byli v Reichu na nucených pracích. Celou jejich rodinu umučili nacisté a tak zůstali na světě úplně sami. Vzali mě k sobě a po válce mě adoptovali. Vyrůstal jsem u nich a naučil se dokonale česky. Jako mladý muž jsem se stal šéfem vojenské kontrarozvědky, protože jsem se naučil několika slovanským jazy-

kům, kde se uhnízdil komunismus. Svůj profesionální život jsem zaměřil proti smrtící zkáze, která přichází z oblaků, abych ušetřil člověka před tímto hrůzostrašným osudem a následným drtivým utrpením. – V naší rozvědce se ale začalo proslýchat, že bombardáky jsou vlastně jenom kus dámského spodního prádla. Samozřejmě jsme si to začali ověřovat. Začali jsme po poradách s psychoanalytiky pátrat po agentovi, který by měl zájem o dámské spodní prádlo. Našli jsme ho až na samém konci světa a vyslali do komunistického Československa. Tento agent nás však podvedl. V Československu jenom pil pivo, o ženy neměl vůbec zájem. – Po jeho okamžitém propuštění – leží pokojně na jednom venkovském hřbitově s našim posledním pokynem: Spi sladce! – se záhada bombardáků dostala opět do nejtemnějšího kouta trezoru jako zatraceně nebezpečná zbraň, která čeká ukrytá v podzemních bunkrech na poslední rozhodující vítězný úder proti Západu. Na základě těchto obav jsme doporučili politikům takzvanou strategii „Pružné odpovědi“, jinak řečeno atomový úder po nasazení bombardáků nad našimi hlavami. A tak došlo po konzultacích s našimi americkými přáteli k dodatečnému rozmístění atomových raket značky Pershingu na území naší vlasti.

Ozve se výkřik jednoho ROZVĚDČÍKA:

ROZVĚDČÍK: V Československu padla komunistická vláda.

David si balí bombardáky, sroluje bombardéry a vloží je do odpadkového koše. Objeví se i Pepa. Drží v ruce talíř polévky, který odloží na stůl, a vysvětluje kontrarozvědčikům, jak mají naklánět dvoulitrové láhve vína.

PATRIK: My to oslavíme až doma.

INTER. – OBCHOD – DEN

Patrik a David koupí tři láhve ruského šampusu a jdou domů.

EXTER. – PŘED BYTEM – DEN

Před bytem potkávají Patrik a David Věnu v podnapilém stavu.

VĚNA: Nazdar, hoši! Dočkali jsme se. Komunistická nesvoboda je na smetišti Zla, jinými slovy v prdeli.

Všichni tři vstupují do bytu. Pozdraví je koťátko: „Miu“. Mourovatá krásavička.

DAVID: Našel jsem ho opuštěné na ulici. – Hned oslavíme vítězství Svobody.

VĚNA: Jako sexuolog mohu říct, že lidstvo přežije každou ideologii, diktaturu a nesvobodu, pokud chlapi nepřestanou neúnavně hledat ženy a sundávat si kalhoty.

DAVID: Ale musí to být na správném místě, ne v domě radosti.

VĚNA: Co bylo na jaře zaseto, to se sklízí na podzim.

PATRIK: Dubček a Gorbačov měli lásku a změnili svět.

DAVID: Tak na jejich zdraví!

PATRIK: Na zdraví všech lidí, velkých i malých, kteří měli, mají nebo budou mít lásku.

Přitůknou si na zdraví:

PATRIK: Ať žije svoboda!

VĚNA: Znáte chlapi to vyprávění o tom námořníkovi, který se po roce vrátil na souš a ponořil se až na dno, na dno nejhlubšího oceánu?

DAVID: Neznáme.

VĚNA: Mně je to úplně jedno, vy pitomci. Na svatbu vás samozřejmě zvu do svobodného Československa.

DAVID: To už se dá poslouchat.

Věna odchází. Chytá notu: „Kde domov můj, kde domov můj?“

EXTER. – HLAVNÍ NÁDRAŽÍ – VEČER

David odkládá za doprovodu své americké vojínky svůj malý kufřík na nástupišti, pohlédne na blížícího se Patrika s jeho maturantkou a začne zpívat:

DAVID: Do práce mladý horník kráčí, po boku dívku již má rád.

Patrik i David obejmou své milenky a něžně je pohladí. Vklouznou do vlaku a mávají svým holkám a holky svým hochům. Vlak odjíždí.

INTER. – PRAHA HLAVNÍ NÁDRAŽÍ – DEN

Patrik s Davidem vystupují z vlaku a ukládají si své společné zavazadlo v boxu. David si přitlačí na pravý spánek ukazováčkem pravé ruky a prohlásí:

DAVID: Žádá to tajné heslo. – Už to mám.

David vloží heslo a zamkne kufřík v boxu.

PATRIK: Zajedme si na Petřín.

IINTER./EXTER. – PETŘÍN – DEN

Na Petříně prochází bludištěm. Patrik se dotýká prstem svého znetvořeného obličeje:

PATRIK: Debilní obličej zbloudilého člověka.

Z restaurační terasy pohlédnou na panoramu Prahy. Je to úchvatný pohled.

DAVID: A teď zpět na hlavní nádraží.

INTER. – HLAVNÍ NÁDRAŽÍ – DEN

David a Patrik klečí před boxem pro zavazadla:

DAVID: Je to v háji. To heslo jsem tak důkladně utajil, že si na něj za Boha nevzpomenu.

PATRIK: Zkusme zabouchat na dvířka.

Patrik bouchá, po něm i David, ale zavazadlo zůstává v boxu. Oba upadají do zoufalství:

DAVID: To je k pláči.

PATRIK: Já se z toho poseru.

Patrik si zoufale pokrývá obličej oběma dlaněmi, David učiní totéž:

DAVID: Pane Bože, pomoz.

PATRIK: Ano, pomoz, pane Bože, pomoz. Vyslyš svého věrného atheistu.

Patrik i David si odkrývají obličej. Před nimi stojí v uniformě PRACOVNÍK dráhy, který má klaunský nos.

PRACOVNÍK: A jsem tady. – Píchla mě vosa do nosu a tak jsem to klaunsky utajil.

Patrik s Davidem klečí před tímto klaunem a vzhlíží k němu důvěrně jako pejsci.

PRACOVNÍK: Odkud pocházíte?

PATRIK: Ze Západního Německa.

PRACOVNÍK: Jó, tak to se vůbec nedivím. V Západním Německu zhotovili zamykání boxů zámečníci. Tam vhodíte minci, zatočíte klíčkem a celá věc je vyřešená. To je vynález pro hlupáky. U nás v republice ale vykoumali zamykání zavazadlových boxů inženýři. Tu se musí umět myslet a hlavně si pamatovat.

Pracovník dráhy uchopí jednu kolemjdoucí mladou ŽENU za paži a přitáhne ji k sobě:

PRACOVNÍK: Že jo, slečno? Tito dva Smolíčci Pacholíčci vám nesa-hají ani po bradavky.

ŽENA: Ne! Já vám ale sahám až po bradu. Tady ji máte, abyste držel hubu!

Mladá žena pleskne pracovníka dráhy ze všech sil přes pusu. Tento úder její něžné ruky jej vyvádí z rovnováhy. Jde k boxům s klíčkem v ruce.

PATRIK: Kráčí jako námořník, i když moře nikdy neviděl.

David zvolá:

DAVID: Rychle Patriku! Za dvě minuty nám jede vlak.

Uchopí rychle zavazadlo, které jim uvolní nádražní klaun, a uhání oba k vlaku. Do vlaku naskočí v posledním okamžiku a vlak se rozjíždí. Vlak jede podzimní krajinou.

EXTER. – PŘED DOMEM – VEČER

Patrik s Davidem se objevují před Katčíným domem s venkovskou zahrádkou. Věnuv vůz stojí před domem. Patrik s Davidem vstupují do domu. Přivítají se s Katčínou matkou. Věnu spatřují v kuchyni u dřezu se zástěrou kolem pasu:

PATRIK: Máš co dohánět. Hodně jsi toho zameškal.

DAVID: Kde je svatební otec?

VÉNA: Člověče, ani se neptej. Už třetí den drží hladovku se svými lotry. Klade tím odhodlaně odpor Sametové revoluci.

DAVID: Ukaž nám ho.

Objeví se Katčina BABIČKA.

VÉNA: Tady Katčina babička vás k němu zavede.

Tato je vede do chodby ke dveřím. Ukáže na dveře vpravo.

BABIČKA: Do těchto dveří se nesmí. Tam si Katka právě zkouší spodní prádlo a svatební šaty.

Babička se odvrátí od dveří a přikryje si dlaní oči. Pootevře dveře vlevo. U psacího stolu nad prázdným talířem truchlí SVATEBNÍ OTEC nad ztrátou komunismu. Drží lžici v ruce. Nad jeho hlavou se šibalsky usmívá Stalin, po jeho pravici visí Marx, po levici Lenin. Krátí si čas zpěvem úryvků z komunistické hudební tvorby:

SVATEBNÍ

OTEC: Přes spáleniště přes krvavé řeky. Internacionála je zítřka lidský rod. Aláris cosa, bandiera rosa, bandiera rosa, trionfera.

BABIČKA: Už dostává rozum. Mluví cizím jazykem z vnuknutí Ducha Svatého. Už to není jenom ta jeho banda, ale i moje kosa a ranní rosa.

Babička se přežehná po slovech „Ducha Svatého“. Pouhá náhoda? Na věži vedlejšího kostelíka zvoní hrany neboli umíráček.

BABIČKA: Zvoní umíráček.

Babička se přežehná. Všichni odchází. V chodbě potkávají Katku, která se obrací k Patrikovi:

KATKA: Patriku, rodinná rada rozhodla, že mě povedeš k oltáři. Otec zase blbne jako vždy.

PATRIK: Bylo by to pro mne ctí, ale bohužel mě začíná pobolívat noha. To bych tě k oltáři nedovedl, jenom bych s tebou dokulhal. Mimoto jsem atheista.

KATKA: Opravdu?

Všichni odchází do obývacího pokoje. Najednou se ozve výkřik Katčiny MATKY:

MATKA: Svatební otec se zhroutil. Žádá kněze.

KATKA: Už utíkám.

DAVID: Vypadá to na černou kravatu.

PATRIK: I to patří k životu.

MATKA: Pánové, můj manžel chce vykonat celoživotní zpověď.

INTER. – KATČIN DŮM – DEN

Začíná svatební den. Všichni jsou už slavnostně oděni. Katčina babička uchopí Patrika za rukáv:

BABIČKA: Pojdte se mnou, Patriku, něco vám ukáži.

Babička ho vede k pracovně svatebního otce. Pootevře dveře a tiše mu sděluje:

BABIČKA: Všechny ty obrazy spálil ještě v noci v kotli na uhlí. Do-
stal to za pokání od pana faráře. Na stěně teď visí kříž.
Už od narození Katky, celých sedmadvacet let, jsem
se modlila za obrácení tohoto komunistického lotra,
který žil pod mou střechou.

*Babička si přikryje pravou rukou svá bezzubá ústa. Oba odchází. Objevuje
se svatební otec v plné svěžesti a dobré náladě. Patrik ho zahlédne a řekne
Davidovi:*

PATRIK: To mi spadl kámen ze srdce.

*Patrik odkulhá. Schází se další svatební hosté. Na dvoře vyhrává dechovka.
Servíruje se guláš. Mezi hosty pobíhají děti. Trojčata jsou ve stejných družič-
kových šatech.*

KATKA: Za chvíli se jde do kostela.

VÉNA: Už z toho mám trému. Žením se poprvé a tak nevím,
co musím říkat.

DAVID: Neměj strach! Já ti napovím.

INTER. – KOSTEL – DEN

Pan FARÁŘ se ptá Vény:

FARÁŘ: Berete si, Věno, zde přítomnou Katku za manželku
dobrovolně?

*Věna neodpovídá. Ohlédne se na trojčata. Ta natáhnou ruku dopředu drží-
ce Věnovi palce. Věna se ohlédne na Davida, Katka také. Ten mu napovídá
polohlasitě:*

DAVID: A-no – vole – беру.

Katka se nachází v pohotovosti. Věna odpovídá:

VÉNA: Ano –

Katka dupne Věnovi pohotově na nohu. Věna vyskočí, otočí se o 180 stupňů, vykřikne směrem k Davidovi „Vole“ a dopadne na nohy před pana faráře se slovem:

VĚNA: Beru.

FARÁŘ: A vy Katko? Berete si zde přítomného Věnu za manžela dobrovolně?

KATKA: Ano, беру.

FARÁŘ: Vyměňte si na znamení své lásky snubní prsteny.

Vymění si snubní prstýnky.

INTER. – SÁL – DEN

Novomanželé i hosté jedí polévku. Dechovka vyhrává. Pak se tancuje a zpívá. Katka je aktivní členkou folklorního tanečního souboru. Přijde jí zatančit deset párů ve vyšivaných krojích východní Moravy. Patrik hodnotí jako psychoanalytik, David jako křesťan.

PATRIK: Je to projev radosti, vitality a svobody.

DAVID: Je to způsob oslavy Boha.

Následuje sólo novomanželům. Pak jsou vyzvednuti na židličích, kde si připijí. Novomanželé se rozloučí zamáváním hostům a odchází.

PATRIK: Za chvíli se na sebe vášnivě vrhnou –

DAVID: A ponoří až na dno, na dno nejhlubšího oceánu.

INTER. – OBÝVÁK – DEN

Patrik sedí v županu u psacího stolu. Píše:

PATRIK: Neštěstí nechodí po horách, ale po lidech. Mého největšího kamaráda srazilo v tomto městě na chodníku auto. Pohřeb zorganizoval plukovník, protože Davidova matka byla nemocná a bratr byl po operaci. Mě trápil žlučník.

EXTER. – HŘBITOV – DEN

Na hřbitově se schází pár lidí: Patrik se svou maturantkou, pan farář, Pepa, veterán, Věna s Katkou, Barnabáš se svou chotí, Davidova americká vojínka a plukovník.

Barnabášova žena je hodně objemná. Barnabáš vysvětluje:

BARNABÁŠ: Když jsem si ji bral, byla štíhlá jako prst. I když většinu pralinek od pracovního úřadu rozdáme, štíhlá linie se jí udržet nedaří.

Všichni se už sešli. Patrik stojí s bolestně svěšenou paží nad ztrátou svého kamaráda, jeho maturantka jej podepírá. Plukovník drží v náručí Davidovo koťátko. Pan farář stojí u otevřeného hrobu, Pepa mu asistuje s kroupkou.

FARÁŘ: Bože, odpusť svému služebníku Davidovi jeho pochybení a odplať mu jeho skutky lásky ve svém království. – Amen.

Pan farář vykropí hrob a rakev. Nad hlavami smutečních hostů se objevuje větroň s nápisem v angličtině: DAVIDE, DĚKUJEME TI. – ODPOČÍVEJ V POKOJI. Větroň přistává v bramborovém poli hned u hřbitova. Vystupuje z něj kapitán Joe námořního letectva. Na hřbitově přistávají výsadkáři, piloti od vrtulníku s kapitánem Johnem. Odkládají padáky a spouští rakev do hrobu. Věna sám pro sebe:

VÉNA: Plukovník měl pravdu. Ano, vojáci by pro Davida udělali všechno.

Všichni se loučí špetkou hlíny a mlčky odchází.

INTER. – SOUDNÍ SÍŇ – DEN

Pepův soudce rozhoduje po přeložení i ve věci Davidovy smrti. Jeho červený nos vyniká v jeho obličejí. Přítomní jednání jsou jako posluchači Patrik, Pepa a Barnabáš. Soudce vyzývá viníka silně ochrnutým jazykem, muže středního věku, aby popsals průběh nehody:

SOUDCE: Vážený obžalovaný, jak se to stalo?

OBŽALOVANÝ se vzpřímí, zakolébá, získá rovnováhu a začne se ospravedlňovat:

Popis nehody je doprovázen obrazem.

OBŽALOVANÝ: Už si ani nevzpomínám, co jsme slavili. Překročil jsem jako řidič povolenou dávku 0,8 promile o další tři a vyjel domů. V ulici jsem spatřil dvojčata. Tomu na silnici jsem se obratně vyhnul a srazil toho, co šel po chodníku.

Soudce se sehne, přitáhne si ze země láhev, přiloží ji ke rtům a vytáhne z ní vydatný doušek koňaku. Poté se s námahou postaví, aby vynesl rozsudek. Jeho výslovnost je silně ovlivněna alkoholem:

SOUDECE: Vynáším rozsudek ve jménu lidu.

Nebezpečně se zakolébá, ale nespadne:

SOUDECE: Vážený obžalovaný! Jste zproštěn viny. Odůvodnění: Jednoho chodce jste přešel, jednoho jste nepřejel, to se rovná nule. Soud vám uděluje pochvalu za ducha-přítomnost a obratnost. Při čtyřech promile alkoholu jste mohl přejet klidně i oba.

Všichni se rozchází. Soudce si přitáhne láhev. Pohlédne na svého „Napoleona“:

SOUDECE: Můj vůdče, nyní s tebou pořádně zatočím –

Pořádně s ním zatočí a dodá:

SOUDECE: Aby ses ve mně radostně roztančil. – Na shledanou!

Zbytek koňaku vlije do sebe a spadne na podlahu. Jeho PROTOKOLANTKA poznamená pro sebe:

PROTOKOLANTKA: Sečetla jsem to i dnes správně.

Protokolantka, která je v sále sama se soudcem, pootevře dveře na chodbu, kde stojí Patrik, Pepa a Barnabáš:

PROTOKOLANTKA: Má v sobě pět promile.

Slova „pět promile“ Pepu povzbudí. Pořádně si utáhne ze své láhve, předklo-ní se, radostně si dupne a vyrazí své charakteristické dyšné ááááá:

PEPA: Ááááá.

Pepa podává obálku Patrikovi:

PEPA: Tady je dopis od Parlamentu.

Patrik ho otevře:

PATRIK: Musíme si pospíšit. Zahraj ti tam slavnostní fanfáru na trumpetu, i když jsem především džezový klarineti-sta.

INTER. – PARLAMENT – DEN

Pepa stojí před poslanci jako bezdomovec. Vedle PŘESEDKYNĚ parla-mentu sedí dva členové petičního výboru, staří známí, na hlavě mají Mi-kulášskou čepici s obrazem Justice. Jsou důvěrně nakloněni k předsedkyni s jednou rukou položenou takřka před ní. Předsedkyně zahajuje řeč:

PŘESEDKYNĚ: Parlament je přesvědčen o tom, že žíznete po spravedl-nosti.

PEPA: Po spravedlnosti jsem přestal žíznit v nápravném zaří-zení. Teď už žízním jenom po víně.

PŘESEDKYNĚ: Tak to odklepeme.

Předsedkyně klepne kladívkem člena petičního výboru přes prsty. Ten zaúpí a fouká si na prsty.

PŘESEDKYNĚ: To neplatí. Já jsem levák.

Předsedkyně si přehodí kladívko do levé ruky a udeří přes prsty druhého čle-na petičního výboru. Ten zaúpí a fouká si na prsty. Předsedkyně to přehlédne a pokračuje:

PŘESEDKYNĚ: Stal jste se, Pepo, spolu s parlamentem a demokracií obětí velké neplechty.

PEPA: Amen.

PŘESEDKYNĚ:Parlament vám jako odškodnění věnuje symbolický pytlík plný křesťanských a uznávaných nekřesťanských hodnot. Je mezi nimi i miliardář.

Pepa klade tomuto daru odhodlaně odpor:

PEPA: Já ale žádné hodnoty nepotřebuji. Já mám lásku. Lásky kdybych neměl, ničím bych nebyl.

Předsedkyně se zvědavě ptá:

PŘESEDKYNĚ:A to i s našim pytlíkem?

Pepa potvrzuje obratem:

PEPA: A to i s vaším plným pytlíkem.

Poslanci svěsí smutně hlavu. Pepa vyloví z kapsy láhev vína, utáhne si, dupne a vyrazí své dyšné dlouhé ááááá.

PEPA: Áááááá.

Pepa zasune láhev s vínem do kapsy, otočí se a odchází. Přitom mává svým kloboukem přátelsky na rozloučenou. Patrik hraje Pepovi při jeho odchodu z Parlamentu na galerii pro návštěvníky slavnostní fanfáru. Poslanci vzhlíží udiveně ke stropu.

INTER. – LOŽNICE – DEN

Patrik spí. Na jeho obličejí se projevuje překvapení. Má sen, v němž vidí Davida zahaleného do fialového roucha s kapucí. Za ním stojí nepřehledný zástup kajčnicků. Patrik mluví s Davidem:

PATRIK: Jak se máš, Davide?

DAVID: Tak i tak. – Když se kdekoliv na Zemi rodí láska, tak celý vesmír i s námi jása radostí, a když je kdekoliv na Zemi zraněna láska, tak celý vesmír i s námi sténá bolestí.

PATRIK: A co tvá snoubenka, která tě předešla na věčnost?

DAVID: Ta je už v Nebi, kde žije v Bohu ve věčné radosti.

Patrikovi se ve snu zjevuje stařec Archetyp a radí mu:

STAŘEC: Musíš se už konečně rozhodnout, Patriku!

Patrik se probouzí, protírá si oči a rozmrzele poznamená:

PATRIK: Tento sen totálně opovrhl mým osobním i vědeckým ateismem. – Vydám se hned na univerzitu do knihovny.

INTER. – UNIVERZITNÍ KNIHOVNA – DEN

Patrik vyhledá svou disertační práci a provádí korekturu, kterou si cituje:

PATRIK: Tak. Freudovu sexualitu a Jungovu jistotu posuneme zpět.

Patrik vpisuje do své práce a cituje:

PATRIK: Člověk potřebuje především lásku, aby vlastní rozdával a cizí dostával.

Za Patrikem stojí jeho profesor:

PROFESOR: Co to píšete, Patriku? Vždyť to není pravda. Člověk potřebuje především peníze.

Patrik jako na povel vyskočí ze židle a odpovídá jako poslušný žák:

PATRIK: Ano, pane profesore, máte pravdu. Když si můj děda sundával klobouk z věšáku, vždycky říkával: Bez peněz do hospody nelez.

PROFESOR: Víte, Patriku, člověk potřebuje vždy to, co nemá.

PATRIK: Ale i to, co už má. A to je právě naše psychoanalýza a psychoterapie. Když to ztratí, může z toho těžce duševně onemocnět.

PROFESOR: Správně, Patriku, každý pozitivní vztah má vždy něco do činění s láskou.

PATRIK: Podle mne, pane profesore, souvisí všechny duševní poruchy a nemoci se zraněním lásky. Ovšem Láska není pouhý cit. Je to úplně něco jiného.

PROFESOR: Máte díky, Patriku?

PATRIK: Mám, pane profesore. U lásky neexistuje žádný původní primární symbol. Láska se rodí v absolutní svobodě, vždy po překonání vlastního „Já“ za přítomnosti Boha.

PROFESOR: Máte pravdu, Patriku. Já mám taky ten dojem, že láska není z tohoto světa, že je to transcendentální element, který se nám do naší psychoanalýzy pouze zatoulal.

PATRIK: Co se to s vámi děje, pane profesore? Vy jste byl nejenom brilantním psychoanalytikem, ale i vynikajícím atheistou.

PROFESOR: A co se to s vámi děje, Patriku? Vy jste byl nejenom vynikajícím studentem, ale i báječným atheistou.

PATRIK: Náš člun ateismu narazil na útes lásky, pane profesore.

PROFESOR: A tím útesem lásky je Bůh.

PATRIK: Ano, stali jsme se trosečníky ateismu, pane profesore. – Co to slyším? Snad mě nepostihly halucinace?

PROFESOR: Mohu vás ujistit, Patriku, že jste naprosto v pořádku. Ve vedlejší místnosti analyzují studenti filmu a zpěvu „Titanic“. Přidali se zpěvem k trosečnickům.

Patrik a profesor naslouchají první sloce „Blíž k tobě, Bože můj“. Profesor zvedne dva listy:

PROFESOR: Podivuhodná náhoda. Tady studenti zapomněli dvě kopie textu:

Oba se k sobě nakloní hlavami a zpívají dvě sloky dvojhlasně. Přitom text a melodii písně hluboce citově prožívají, což vyjadřuje jejich mimika a po-

hyby hlavy a rukou. Působí to před pozadím jejich překonaného ateismu sympaticky komicky:

OBA: Blíž k tobě, Bože můj, vždy k tobě blíž! V smutcích i radostech mou prosbu slyš: Ať kráčím den co den jen v tobě svoboden, blíž k tobě, Bože můj, vždy k tobě blíž!

Vše co jsem a co mám, je darem tvým, tvá láska jediným mým bohatstvím. Tys přítel můj a cíl, já toužím ze všech sil, blíž k tobě, Bože můj, vždy k tobě blíž.

PATRIK: Takže Bůh je láska.

PROFESOR: Ano, Patriku, Bůh je láska. Člověk se rodí pro lásku. Všichni jsme děti Boží. Pamatuj se to! A sbohem.

PATRIK: Mějte se dobře, pane profesore!

Profesor odchází, Patrik vychází z knihovny. V chodbě nad hlavou slyší Mozartovo Requiem. Za Patrikem utíká STUDENTKA s jeho deštníkem:

STUDENTKA: Pane profesore, pane profesore, váš deštník!

PATRIK: Ó, ozvěna lásky! Děkuji pěkně, milá slečno!

Studentka odpoví s krásným úsměvem:

STUDENTKA: Rádo se stalo, pane profesore.

Studentka odbíhá v radostné náladě, tak jak přiběhla. Patrik vzhlíží povznesen ke stropu, když se najednou srazí s nějakým univerzitním ZAMĚSTNANCEM, který transportuje v rukou sladké pohoštění. Zaměstnanec se zoufale polituje:

ZAMĚSTNANEC: Co já s tím teď? Všechny zákusky na zemi.

Zaměstnancovo zoufalství se promění ve vztek. Vykřikne:

ZAMĚSTNANEC: Idiotie pitomý. Nečum do prázdna, ale před sebe!

Zaměstnanec kopne ze všech sil Patrika do místa jeho starého zranění nohy. Patrik zaúpí bolestí:

PATRIK: Au, au. To bolí, to bolí.

Patrik doplní:

PATRIK: Ozvěna nelásky. Neumí odpouštět.

Patrik kulhá v bolesti k východu budovy. Hned u východu se setkává k jeho překvapení se svou maturantkou, která ho osloví:

MATURANTKA: Čekám na vás, pane profesore.

Patrik najednou začne ztrácet svou vědeckou ukázněnost, která neuznává lásku, i když jí oddaně a svědomitě slouží. Podléhá pokušení. Začíná opravou chyby své maturantky:

PATRIK: Špatně, moje milá. Čekám na tebe, Patriku.

Maturantka provádí poslušně opravu:

MATURANTKA: Ano, čekám na tebe, Patriku.

Patrik vyslovuje něžně:

PATRIK: Tak je to správně. Chci tě pozvat.

MATURANTKA: Kam mě chceš pozvat? Do naší pohádky lásky? Do restaurace u Bílé růže s tvou hlubinnou psychologii?

PATRIK: A s tvým kouzelným úsměvem? – Ne, tentokrát tě zvu domů.

MATURANTKA: Domů? Tak rychle utíkejme domů.

PATRIK: Tady jsou klíče. Já zaběhnu pro láhev vína.

Maturantka přebere klíče:

MATURANTKA: Tak rychle, rychle, rychle!

PATRIK: Ano, za chvíli u dveří zazvoní zvonec.

Maturantka vyslovuje s kouzelným úsměvem:

MATURANTKA: Ale pohádce o lásce nebude konec.

Patrik obejmě vášnivě svoji maturantku, až se jí tají dech. Maturantka předvídá:

MATURANTKA: O tom, co přijde potom, nelze pochybovat.

Patrik odbíhá. Maturantka pohlédne na oblohu, kde se rozpíná nádherná duha.

Poznamená:

MATURANTKA: Láska celý svět změni.

KONEC

Popisy k jednotlivým titulům edice

V první řadě edice pro podporu poznání v oblasti humánních věd bylo vydáno šest titulů:

Tato edice je zaměřena jak na širokou veřejnost, středoškoláky a studenty, tak i na odborné kruhy. V oboru psychoanalýzy jsou sepsána tři díla. První se jmenuje „NÁVRAT K ZÁKLADŮM – Po stopách podvědomí a nevědomí“, druhé: „SUGESCE, AUTOSUGESCE A HYPNÓZA“ a třetí: „PROČ SE SMĚJEME - Psychologie a psychoanalýza humoru, komiky a ironie“. Po tomto trojhvězdi, které zahrnuje všechny složky osobnosti: nevědomí (Návrat k základům), podvědomí (hypnóza), a vědomí + podvědomí a nevědomí (humor) následuje jedno dílo z oblasti pedagogiky s titulem: „PRAMENY STUDÁNKY PEDAGOGICKÉ PRAXE – Pedagogika, psychologie a psychoanalýza – místy s humorem“. Do této ediční řady je pojat ještě humoristický román „OZVĚNY LÁSKY“ a stejnojmenný scénář. Tyto zábavné texty mohou být použity i ke studijním účelům.

Následné popisy se nachází na zadních stranách obalu:

Popis k „Návrat k základům“

Tato psychoanalytická práce se obrací jak na odborné kruhy z nejrůznějších oblastí života, tak i na širokou veřejnost se zájmem o hlubší poznání člověka. Nabízí hluboký pohled do funkcí podvědomí a nevědomí. Autor osvětluje činnost duševní soustavy ve snu, kreativním procesu a duševní nemoci, kterou definuje jako symbolickou manifestaci zraněného vztahu. Nosnými pilíři této psychoanalytické práce jsou svoboda a vztah jako základní principy duševní dynamiky. – Veškerá duševní činnost, mimo jiné i řešení problémů, vědecké poznatky, technický vývoj a umění vychází podle autorova zjištění ze základní funkce nevědomí, to je osvobozování

Popis k „Sugesce, Autosugesce a Hypnóza“

Slovo „Hypnóza“ se nachází ve slovní zásobě téměř každého člověka. Za tímto výrazem se skrývá široká škála faktorů, které jsou náplní tohoto zvláštního fenoménu řízené funkce duševní soustavy. Autor uvádí všechny

prvky hypnózy, které jsou výsledkem vědecké práce amerických, německých a dalších badatelů. Jako teoretický psychoanalytik připojuje vlastní osvětlující komentáře k existujícím fenoménům hypnózy. V „Základní teorii hypnózy“ nabízí nové porozumění podstaty tohoto fenoménu vedle dosavadních uvedených teorií příslušných expertů.

Popis k „Proč se smějeme“

Smích nás věrně doprovází našim životem. Víme ale, proč se smějeme? Odpověď zní následovně: „Protože nám něco připadá komické.“ Tento postřeh je sice správný, ale velmi obecný a povrchní. Abychom vnikli do „tajemství“ smíchu, musíme jeho příčinu podrobit důkladné psychologické a „technické“ systematické analýze, o což se toto dílo v souvislé teorii pokouší, přičemž nahlédneme do podstaty humoru, komiky a ironie. Psychoanalytické rozuzlení nám v tomto díle podává konečné vysvětlení „tajemství“ smíchu.

Popis k „Prameny studánky pedagogické praxe“

Pedagogika je tradičně příliš zaměřená na didaktiku a postrádá všeobecně a to i mimo Českou republiku a Evropu psychologickou, především ale psychoanalytickou substanci, která nám umožní lepší orientaci v oblasti výuky a výchovy a vyvádí z bloudění v omylu. Didaktická část této skromné práce sice oslovuje konkrétně jazykáře, je ale všeobecně platná pro všechny předměty. V demokratických společnostech můžeme pozorovat úpadek učebního výnosu a rozklad chování žáků. Autor se pokouší nastínit cestu k nápravě. Sporadický humor a kapitola satiry jsou výrazem bezmocnosti všech pracovníků ve školství. Stali se spolu s žáky oběťmi společnosti, v níž schází žákům přirozeně uznávaná autorita a smysl pro poslušnost, která je duší každé organizace nezbytné pro zdravou funkci společnosti.

Popis k „Ozvěny lásky“

Tento román je syntézou exilu s vlastí. V jeho druhé polovině se jedná o závěrečný boj proti komunismu v duchu humoru. O jakou zbraň vlastně jde, nám zjeví samotná četba. Román má však vážné pozadí. Jedná se v něm mimo jiné o hledání smyslu života, který nachází hlavní postava

jako ateista nakonec v lásce, která se rodí po překonání vlastního „já“ ve svobodě ve spojení s Bohem.

Román je převeden i do základní formy scénáře podle normy Hollywoodu a je publikován pod stejnojmenným titulem jako humoristická komedie. Scénář můžeme tedy číst jako drama.

Popis ke „Scénáři Ozvěny lásky“

Toto dílo vzniklo podle stejnojmenného románu, který byl převeden do základní formy scénáře podle normy Hollywoodu. Scénář můžeme tedy číst jako drama. Zatímco román má hodně „odboček“, musí se scénář ubírat stále stejnou cestou, přičemž by se hlavní postava měla vyskytovat téměř ve všech scénách. V této formě kinematografie se setkáváme se srovnatelnou strukturou jako u dramatu o třech jednáních: situací – konfrontací – rozřešením (u komedie).

Ve druhé řadě edice pro podporu poznání v oblasti humánních věd bylo vydáno pět titulů:

Následné popisy se nachází na zadních stranách obalu:

Popis k „The Fans of Love“

Tato humoristická komedie v anglickém jazyce byla původně sepsána v roce 1983 pro jednu filmovou společnost Hollywoodu. Poněvadž se jedná o společenskou komedii, která ve Spojených státech nemá v televizních pořadech tradici, nedošlo k její produkci, což však nikterak nesnižuje její hodnotu v oblasti zábavy čtenáře, který se rád pobaví a zasměje. Určitě poslouží mimo čtenářů se znalostí anglického jazyka i studentům středních škol, gymnázií a studentům anglického jazyka na vysokých školách.

Popis k „Setkání s Dvorním šaškem Nebeského království“

Tato humoristická novela hledá pravý smysl života přes veškerá pokušení a slabosti a zviditelňuje omyly, kterým je člověk vystaven a sice jak v privátním, tak i ve veřejném životě. S příchutí politické satiry se jedná o souboj mezi ateismem s křesťanstvím a materialismem s hodnotami

duchovními v duchu humoru, kde Dvorní šašek Nebeského království nakonec vítězí nad svým ateistickým rivalem.

Popis k „Vrchní velitel Armády spásy“

Hrdina této tragikomické satiry pan Papoušek vzal na sebe nelehký úkol. Chce vykoupit člověka ze ztráty rozumu. Odchází se svým zdravým selským rozumem na psychiatrii, kde je v jednom ze svých snů jmenován Ježíšem Vrchním velitelem Armády spásy. Se ztrátou rozumu člověka zápasí na psychiatrii, bojuje proti nespravedlnosti a chudobě a zasahuje nepřímou do dění světové politiky. Sklízí však, jak tomu už v životě bývá, v malých i velkých bojích jak vítězství, tak i porážku. Nedostatek Lásky a smyslu pro Spravedlnost v politické oblasti a Zlo nakonec jeho snahy zčásti zmaří.

Popis k dvojjazyčné verzi „The Fans of Love“ + „Fanoušci Lásky“ - dvojjazyčně

Tato humoristická komedie v anglickém jazyce byla původně sepsána v roce 1983 pro jednu filmovou společnost Hollywoodu. Poněvadž se jedná o společenskou komedii, která ve Spojených státech nemá v televizních pořadech tradici, nedošlo k její produkci, což však nikterak nesnižuje její hodnotu v oblasti zábavy čtenáře, který se rád pobaví a zasměje. Určitě poslouží mimo čtenářů se znalostí anglického a českého jazyka i studentům středních škol, gymnázií a studentům anglického jazyka na vysokých školách. - Přeložená verze do českého jazyka má usnadnit porozumění humoru i v cizím jazyce.

Popis k „Návrat do života“

V tomto díle autor spojil venkovské prostředí se světem a politiku a lidovost s filozofií v duchu humoru. O sexualitě se mluvilo na rozdíl od naší doby s odstupem pouze v duchu lidového humoru, tvořila však součást vědomí. Láska je naproti tomu ztvárněna bez humoristické příchuti. Ženy byly tehdy hluboce věřící a tak si braly při setkání na mušku humoru pouze ženskou sexualitu, aby nezhřešily, což autor nepřímou literárně ztvárňuje a uchovává.

V naší době vládne obraz sdělovacích prostředků a počítač, což silně oslabuje vztah ke knize. Společnost je materiálně zaměřená, peníze

ovládají její vědomí, duchovní hodnoty se vytrácí. Písemná elektronická komunikace státních zaměstnanců v některých oblastech nefunguje. I tyto nedostatky společnosti se dostávají do hledí satiry.

Autor uvádí řadu vlastních cizojazyčných textů pro čtenáře se zájmem o cizí jazyky. Všechny texty jsou následně převedeny do češtiny.

Téma románu spočívá v **hledání Pravdy** v různých částech a oblastech díla. Pozvolna se do děje vloudí i humor a pramen tvůrčí svobody. Děj je vložen z velké části do farnosti Žitkovských bohyň od Jiřího Jílíka a od Kateřiny Tučkové.

Autor odešel v roce 1968 jako nepotřebný branec do Západního Německa, kde absolvoval reálku a gymnázium pro dospělé. Následně studoval v Německu a ve Spojených státech jazyky a literaturu. Studium ukončil státnicemi a doktorátem a poté učil i na univerzitě středověkou německou literaturu. Má hluboký náhled do psychoanalýzy, což uplatnil jako autor psychoanalytických děl. Hodně cestoval a pobýval ve Světě.